İstanbul'da doğdum. 1980 doğumluyum, 17 Temmuz. Şu anda işlet…, yani aşçılık ve işletmecilik ikisini beraber yapıyorum. Çok yani 17-18 senedir bu işi yapıyorum. İstanbul'da yaşıyorum, hep İstanbul'da yaşadım. Onun dışında işte bir tane oğlum var, bekar bir anneyim. "***" yaşıyorum, "***" işletmem var arkadaşımla ortak. Bir de kurucusu olduğum ama şu anda ortağı diyebilirim aslında, şefi ve danışmanı olduğum "***" diye bir işletmemiz var. Şimdi yeni bir oluşumumuz var gene işletmemiz olarak "***" paket servis diye bir yer kurduk, onu hazırlanmaya çalışıyoruz. Bir yandan ufak tefek başladık servise. Böyle bir, üç, iki, ikisine ortak olduğum, birisiyle danışmanlık yaptığım bir işlerle uğraşıyorum yani. Yiyecek içecek üzerine.

Babam vefat etti bayağı küçükken. Ablam yine bu sektörde danışmanlık yapıyor, gene yiyecek içecek sektöründe, İngiltere'de yaşıyor. İki, iki-üç sene önce tekrar yerleşti oraya. Eskiden de orada yaşıyordu tekrar geri gelmişti. Annem Bodrum'da yaşıyor. Biz hepimiz temel olarak aslında hepimiz İstanbul'da doğduk, İstanbul'da büyüdük, İstanbul'daydı genel yaşantımız. Sonra bir dağılım oldu, annem Bodrum'a yerleşmek istedi. Ablam İngiltere, biz Alaçatı'da bir iş uzun süre bir işletmecilik hayatımız oldu. "***" orada yaşıyordu, ben yazları gidip geliyordum vesaire. Ondan sonra "***" yerleşti, ben hep zaten İstanbul'dayım. Bazen İstanbul'da ama yazlık işler çok yaptım.

Çocukluktan, hani aileden bahsedeceksem aslında temel olarak biz üç kişi gibi yaşıyoruz hayatta. Yani annem, ablam, ben. Ben, çok kalabalık bir aile kalmadık, yani dayım var, annemin işte teyzem var vesaire. Dedem ve ananem de vefat etti. Sadece biz, aile deyince benim aklıma annem, ablam, benden başka kimse gelmiyor (gülüyor). O yüzden çocukluğa gidersek tabii ki de işte ananem, dedem, böyle kalabalık, halam, yarı İranlıyım, babam İranlı. Ben İran'ı hiç görmedim ama hani bir İran kültürü ile de bir bağlı büyümüş bir halimiz var halamdan dolayı, babamın, babam yedi yaşımdayken Amerika'ya gitti, 13 yaşımdayken de öldü. Ya çok fazla böyle hani babayla da beraber vakit geçirmiş olmadığımız için çok fazla bir şey, İran'la kalmadı bağımız. O yüzden hani İranlı bir kesim yok şu anda ailemizin içerisinde ama tabii ablam da ben de çok fazla kendimizi İranlı hissediyoruz (gülüyor).

Annem, annem Aksaray'da, İstanbul'da Aksaray'da oturuyorlar. Babam İran'dan gelmiş, annemin evinin yanındaki otelde kalıyor. Annemi görüyor, âşık oluyor, tanışıyorlar ve evlenmeye karar veriyorlar. Onunla 20 yaş var aslında. Bayağı zor bir beraberlik hikayesi olmuş onun başlangıcı. Sonra işte evleniyorlar, Ataköy'e taşınıyorlar. Ataköy'de

biz büyüdük, orada yaşadık hep. Sonra da bu şah zamanında babamın buraya gelmiş olması biraz kaotik bir baba hikayesi var, aile hikayesi var, orada hani şey tekrar İran'a dönemiyor. Amerika'ya gel..., yani gene iş sebepleriyle, iş sebeplerinden dolayı ve İran'la ilgili o siyasi sebepler dolayı Amerika'ya gidiyor. Amerika'dan buraya, bizi oraya almaya çalışıyor, kendisi gelirse dönemiyor. O yüzden de orada bi beş sene geçiriyor. Orada kalp krizinden de vefat ediyor. Üç kere kalp ameliyatı olup kalp krizinden de vefat ediyor. O yüzden hani o yedi ile 13 yaş arasında dönemi hiç görmedik biz babamı. Ama ben yedi yaşıma kadar onu hiç hatırlamıyorum. Benim, bizim hayatımızdaki en önemli konulardan biri bu. Ben hiç ama hatırlamıyorum yani hani yedi yaş da aslında büyük bir yaş, insanlar yedi yaşını hatırlıyorlar, ben hatırlamıyorum yani. Üç tane falan hatırlıyorum, hatırlamıyorum. O da herhalde travmatik bir şey diye düşünüyoruz ama mutlu olduğum için şu an özel hayatımda onu çok kurcalamıyorum. Nereden hatırlayayım? ‘’***’’bayağı işte, ablam bayağı hani bunun üzerine gitmem gerektiği, bunlar böyle olmadığını söylüyor. "E" diyorum "şu an iyiyim. Yani gerek var mı?" Kötü bir anım... Anı da hatırlamıyorum yani kötü bir şey de yok. Zaten kötü bir hikâye varmış da hatırlamıyormuş gibi bir durumda değil. Sadece herhalde özlemle alakalı bir şeyden dolayı hatırlamıyor olabilirim, ama hatırlamıyorum. Annem hep hayatta anneydi bizim için. Anne-baba anne. Hep anneyle büyüdüğüm için sonra işte ab…, biz o işte Ataköy'de 18 yaşıma kadar oradaydım. Ablam da evlendi, ablam İngiltere'de, İngiltere'de doğmuş. O yüzden İngiliz vatandaşı, İngiltere'de okumaya karar verdi, İngiltere'ye gitti. Ben onun yanına bir gitmeye çalıştım, dil için gideyim en azından, bir süre gideyim geleyim dediğim bir süreç oldu. Şey yapamadım, vize alamadım, üç kere ret aldım, gidemedim hep İstanbul'daydım.

Yani o bir türlü ilkokul, ortaokul, lise hayatımı hep Ataköy'de geçirdim. Daha sonrasında bu vize dönemleri süresinde ben iyi bari çalışayım bir yandan dedim, hani gidip de orada eğer bir dil eğitimi veya bir eğitim alacaksam bir yandan çalışayım burada o vize işlemlerini beklerken dedim, kozmetik de çalışmaya başladım ben. Kozmetikteydim. Bir tabii bir sene orada, sonra firma değiştirdim. İlk üç sene boyunca kozmetikte çalıştım ben. O vize işlemleri olsun olmasın ben ne yapayım? Acaba ne okuyacağım? Üniversite sınavını kazanamadım. Ne yapsam? Ne okusam? Bunların, bu süreçte ben kozmetikte bayağı bir zaman geçirdim yani güzellik uzmanı olarak. Sonra da annem de bu arada hani şeyde "***" alışveriş merkezi, onun bir "***" diye bir yer var orada kat şefiydi. Onun sayesinde böyle bu sektörde bir şeyler yapmaya başladım. Sonra hayatta bunu yapmak istemediğimi ve güzellik uzmanı olarak devam etmek istemediğime karar verdim. "***"

zaten sürekli ailenin, şey, yönetici karakterlerinden bir tanesidir. "***" ne yapacaksın? İşte şey mi yapacaksın? Güzellik uzmanı mı olacaksın yani hayatta (gülüyor), çık oradan! Çık oradan! Çık oradan! Ne yapacaksın diye. Ben de o zaman dedim ben reklamcı olmaya karar verdim. Reklam okuyayım ben dedim. Bir o ve onun uzantıları olan okullar vardı öyle bir okul bulduk. Bana işte onu araştırdı, buldu. Sen burada reklam okuyacaksın diye. Ben gittim orada reklam okudum. İki senelik bir şeydi, ee kurs gibi yani bir yandan Milli Eğitime bağlı bir kursa gittim. Kozmetikten, pardon kozmetikte çalışırken ben kozmetikte çalışmak istemediğime karar verip, kozmetikte vitrin yapan insanlar var. Tabii ki düzenlemek istiyorum. Onlara dedim ki ben vitrin yapmak istiyorum. Burada sizinle çalışabilir miyim? Onlar beni, bana iş buldular ve bir metin düzenleme ekibine girdim. Yedi yıl boyunca orada çalıştım. Orada çalışırken reklam okumaya başladım. Okula gidip bir yandan da "***" çalışıyordum.

Sonra okul bitti. Reklam ajansında çalışmaya başladım bir-iki sene kadar. Ama çok dikkati dağınık bir insan olduğum için hiç sevmediğim bir iş olduğuna karar verdim ve yani böyle nefret ettim reklamcılıktan. Reklamcılık yaparken de bu arada zaten çok ben hani temel bir şey atladım. Evden, annem ikinci kez evlendi benim 10, 20 yaşındayken. Çok hoş hazzetmediğim bir evlilikti, yani daha doğrusu enerjisini çeken bir evlilikti bence annem için. Ben de evden ayrıldım. Yani anneme ve bir hep şeydi, motivasyonunu kaybetti annem, çalışma motivasyonunu, hayattaki böyle enerjisini, böyle ev hanımına dönüştü. Çok çalışkan, çok başarılı, çok güçlü bir kadındı aslında. Annem bizim için hep öyledir yani. Başarılı, motive...aşırı pozitif yani Pollyanna derecesinde pozitif, rahatsız edici bir pozitif yani. Öyle bir kadındı. O yüzden de böyle hani bir anda ev hanımına dönüşüp böyle çalışmayan, çalışmak istemeyen bir kadına dönüşünce böyle bir mutsuzdum, ama hani kendine bir hayat arkadaşı seçmiş, yalnız kalmak istemiyor. Sonuçta kaç senedir de bekar ve arada hep ilişkileri olsa da böyle bir evlilik düşün…, bir hayat arkadaşı istediğine karar verdim. Neyse, ben o evde oturmak istemediğime karar verdim, evden ayrıldım. Sonra işte reklam ajansı kozmetikte çalıştığım süreçte evden ayrıldım.

Çeşitli bir semtlerde böyle... hani detay anlatmalıyım onları böyle bir işte bir orada oturdum, bir orada oturdum diye küçük küçük böyle maceralarım var böyle.

Ondan sonra reklam ajansı, tabii çok yeni girdiğiniz zaman çok şey yapamadığınız için kazandığınız parayla geçinemiyor olduğunuz için çok. Bir yandan garsonluk yapmaya

başladım bir kafe de. O da biraz "***" sayesinde oldu. O kafenin sahibini tanıyordu. Bir gün artık orada kahve içerken bir sohbet içerisinde sen gel burada çalış oldu. "***" zaten ilk kafeydi Nişantaşı'nda, başka yoktu çok tatlı dönemlerinde. O, o, bu sektörde çalışmaya başladım. Part-time orada çalışıp diğer zamanlarda ajansa, ajansta çalışıyordum. Sonra kafeden kovuldum. Çok cevap veren bir insan olduğum için konu, olaylara. İki ortaklardı, bir ortakla kavga ettim, oradan kovuldum, diğer ortak vardı Nişantaşı "***" sahibi, onun ablası daha doğrusu. Bana dedi ki ""***" sen orada çalışır mısın? Ben gittim orada çalışmaya başladım. Orada gene garsonluk yapıyordum. Sonra oradan, bir sene boyunca orada çalıştım. "***" açıldı, "***" çalışmaya başladım bir yandan "***" çalışırken, ben reklam ajansında çalışıyorum ve sürekli part-time olarak bu işi yapıyorum ve bu işi çok sevdiğime karar verdim ve reklam ajansından ayrıldım. İki yıl, iki yıl reklamcılık yaptım, ayrıldım. Garsonluk yapmaya devam ettim. Garsonluk yaparken yemekle ilgili çok böyle mutfağı ne kadar çok sevdiğimin farkındaydım. Acaba hani böyle bir şey mi? Hani mutfakla ilgili bir şey yapabilir miyim? Derken Alaçatı'da şey, restoran açmaya karar verdim. Onun da ayrı bir şey Alaçatı'yla ilgili böyle eski erkek arkadaşım Alaçatı'yı çok seviyordu, Alaçatı'ya âşık oldu, oraya, ben buraya yerleşiyorum, ben burada bir kafe, kafe açacağım dedi ama çok şeydir, hani çok yaratıcı çok vizyonlu ama çok tembeldir, inanılmaz tembeldir. Bir tane yemeği üç günde yapar. Ben de böyle hani bana söylesin bende hızlı, çok hızlı bir insanım ama yemekle ilgili bir fikrim yoktu. O işte geldi "Hadi böyle bir kafe açacağım, hani sen mutfakta gel beraber sen yemekleri yap" dedi. Ben de böyle "E, olur, tamam" deyip şeyden, yaz döneminde, ben dedim hani "Alaçatı'ya gidiyorum, kışın tekrar gelirim çalışmaya" dedim. Yaz için gittim orada mutfakta işte yemek söylüyor, bana söylüyor, ben yapıyorum falan. Kitaptan bir şey araştırıyor, bana söylüyor, ben yapıyorum. Şey, birkaç tane aşçı maşçı getiriyor böyle bu şekilde gelişti bizim şey, benim mutfakta aşçılık hayatım böyle gelişti. Ben hiçbir zaman böyle bir yamak olmadım. Ki hiçbir doğru dürüst bir eğitim almadım aslında. Sonra hani bari bir sertifikam olsun falan deyip "***" kursuna gittim. O zaman da "***" değildi, yani üç-üç-beş haftalık bir böyle işlemecilik ve aşçılık kursu diye bir şeye gittim. Çok da oradan bir faydasını gördüm mü bilmiyorum ama neyse yani değişik bir tane belgem olmuş oldu. Sonra yazları düzenli olarak "***" Alaçatı'da mutfakta aşçı oldum. Çok aşırı seviyorum işimi, gerçekten aşırı seviyorum. İyi ki de bu işi yapıyorum ya başka bir iş yaptığımı düşünemiyorum bile. Ama geliş…, gelişmesi çok zor oldu. Sonuçta hiçbir bana iş öğreten insan, aşçı olmadığı için yani bulduğu bir tane kitaptan işte yazıp verip bu şekilde geliştiği için aşçılık kariyerim bayağı zor ilerledi aslında benim. Sadece pratik bir insan olduğum için hayattaki en büyük meziyetimin o olduğunu

düşünüyorum, aşırı pratiğim. Ona göre hızlı, hızlı, hızlı bir şeyler gelişir. Kışları geliyordum, burada çeşitli işlerde çalışıyordum, işte gene mutfakla alakalı veya garsonluk yapıyordum "***" çalıştığım bir yaz, pardon kış geliyorum "***" orada çalıştım, açık havada çalıştım, her, her kış başka bir şey yapıp yazları Alaçatı'da çalışıyordum. Geçinmemiz çok zor. Biz ikimiz de aynı bakış açısında olsak da beraber çalışmamız korkunç oluyor, hiç şey yapamıyoruz.

Sonra, ben orada kendim bir işletme yapmaya karar verdim. Bir, bir arkadaşımla bir bar var "***" mini barı açtık. Pardon önce bir şey yaptım, üç odalı böyle üç buçuk odalı diyeyim bir tane bir oteli devir aldım. Ben onu devir aldığım dönemde bir arkadaşın barı, bir bar işi geldi ona. Gel bunu da beraber yapalım diye. İkimiz ona ortak bir şekilde ona giriştik ve bir tane barla şey açtık, otel açtık. Otelciliği de sevmiyorum hiç. O yüzden onu da iki, iki yıl işlettikten sonra oteli devrettim. Zaten şeydi, barın yatırımını arkadaşım yapmıştı, otelin yatırımını ben yapmıştım. Ayrılırsak ortaklıkları aynı o şekilde ayrılacaktık. O barı aldı, ben oteli aldım. Ben oteli devrettim.

Ne yaptım? Çok, çok yerde çalıştım da (Gülüyor) çeşitli işletmelerde, böyle kışları İstanbul'da çeşitli işletmelerde çalışıp yazları Alaçatı'da bu, bu tarz işler yaptım diyeyim daha doğrusu. Sonra, düşünüyorum, İstanbul'daki "***" çalıştığım dönemde bi, bi, bir noktadan sonra "***" yolu tamamen ayırdık. Bu arada Alaçatı "***" işletmesi, yani bir arada hiç çalışamıyor hale geldik. İstanbul, ha! Bi, bir kış artık İstanbul "***" var diye bir Fransız Restoranı olan bir restoranda çalışmaya başladım. Arada hep İstanbul'da danışmanlıklar yapmaya başladım bu arada. Hani bu kendi kendine aşçılık kariyerim danışmanlık olarak gelişti. En son Fransız restoranının mutfak şefi ve "***" menajerliğini yapıyordum. Orada bir iki yıl kadar çalıştım. Çalıştığım dönemde bar da arkadaşım, yani çocuğumun şu an babası olan orada beraber çalışıyorduk. İki yıl orada çalıştıktan sonra ben yan tarafta bir tane dükkân tutmaya karar verdim. Bir arkadaşım devrediyordu dükkanını, dedi ki hani ben burayı devrediyorum, hamileyim. Yeni bir şarküteriydi orası, hamile kalmış, evlen…, evlendi hamile kaldı ve hani artık ben çocuk doğurmak ve çocuk büyütmek istiyorum. Bu dükkanla ilgilenmek istemiyorum dedi. Ben de o sırada hani ben burayı devir alayım bari dedim. Ben bütün, bu devraldığımız bütün bu dükkanların hepsini parasız yapan bir insan olarak yaşıyorum hayatta. Hani bu dükkânı kaç liraya devralınması lazım. İşte kaç lira harcanır bu dükkâna? Bir mimara sordum, işte 30 bin lira falan dedi. İyi, 30 bin lira o zaman o kadar da kredi alabiliyordum hayatta, 30 bin lira kredi aldım ama 30 bin liraya açılma ihtimali olmayacağı çok belli olan bir dükkâna. "***"

beraber biz o dükkâna geçtik. Bir de aynı zamanda da gene beraber çalıştığımız "***" diye bir arkadaşımız var, şef, o mutfakta çalışan aşçı arkadaşımız, üçümüz birlikte öteki tarafa geçtik. "***" açtık orada tam açacağımız dönemde tabii ki mimar 30 bin liraya çıkmayacağını fark edince kaçtı. O dükkân 100 bin liralara çıktı. Ben borca battım. Sonra ortak aldım. Ortakla biraz toparlayalım dediğimiz, yani dükkânın kontratını imzaladığımda ben hamile olduğumu öğrendim. "***" şey, bizim bir ilişkimiz vardı ama çok ciddi bir ilişki değildi. Yani hatta fazlasıyla eser bir ilişkimiz vardı. Ben hamile olduğumu öğrendim.

Çok pardon, dükkâna birileri geldi de ona baktım.

Bu yıl ona biz şey dedik yani biz bu... Yani o çok sevindi. Onun varikoseli var ve aslında çocuğu olmuyor, ameliyat olmadan çocuğu olmayacağı söyleniyormuş ona. O yüzden de zaten biraz kaza çocuğu oldu. Ben öğrendim, çok sevindim, o öğrendi, süper. Hepimiz çok sevindik, sanki biz çok mutlu bir ilişkimiz varmış, evliymiş ve hatta tüp bebek tedavisi görüyormuşçasına sevindik biz. Bütün herkes sevindi, annem sevindi, herkes sevindi. Sonra ben dedim yani ben bu insanla hayatta evlenmeyi falan düşünmüyorum hani normal mi sevinmemiz diye hepimiz. Okey, hepimiz bir şekilde mutluyduk. Sonra "***" oturduk konuştuk, biz bu, evlenmeli miyiz sence diye. Nüfus Müdürlüğü'yle falan konuştuk hani "***" için bir sıkıntısı olacak mı bu çocuğun evle…, evlilik dışı olmasının? Hiçbir yasal olarak bir prosedürde problemi yok. Babanın bir hakkı…, hak, söz hakkı olmadığı, olmaması dışında herhangi bir problem yok dediler yani. Çocuğun karşısına çıkabilecek bir sıkıntısı olmayacak bunun. Ben de zaten onun yasal hakları vesairesini öyle hani kâğıt üstünde bir şey olup olmamasının önemi yok. Onun bana problem çıkartmayacağını biliyorum. O yüzden de biz iyi boşanmış bir çift oluruz, boşu boşuna evlenmeyelim. Çünkü evlensek de bir ay sonra boşanacağımız çok belli ilişki olduğuna karar verdik, evlenmedik.

"***" öyle doğdu. Hamilelik süresinde de ayrıydık zaten bu arada "***". Ama hiçbir zaman, hani hır gür içerisinde, nefretle bir durumumuz oluşmadı. İyi, gene dediğim gibi İyi boşanmış bir çift olarak "***" büyütmeye başladım. Ha, pardon, ben hamileyken burada yani dükkânın kontratı imzaladığımızda dediğim gibi şeyi, hamile olduğumu öğrendim. Dükkânı açtığımızdan üç hafta sonra da Gezi Olayları patladı. O yüzden "***" doğ... İlk senesini de çok zorlu bir dönem geçirdi. Zaten hani olmayan bir parayla dükkân açmış olduğum ve üzerine Gezi, Gezi'den dolayı da bayağı bir sıkıntı

yaşadığımız için ben çok büyük bir borca girdim. Sonra işte o gene ben üçümüz beraber çalışıyorduk. Bu stresle baş edemediğimden dolayı ayrıldı dükkândan. Yani gitmesini istedim ben çünkü tahammül edemiyordum. Şey, düşük enerjiye ve ben de anneden dolayı büyük ihtimalle her şeye "A olur! Tamam! Çözeriz! Hallederiz! Aa borç mu? Ödenir!" İşte "Ha, çocuk mu? Büyür! O mu? Olur! Dükkân mı battı? Kapatırız, yenisini olur!" Falan gibi bi, bir yapıdayım. Stres, şey değil, sıkıntılarla böyle büyük depresyonlara girerek baş etmiyorum yani. O yüzden "***" gitmesini istedim, "***" gitti. Biz bir sene sonra çok güzel toparladık, yani borcumuzu toparlamadık ama dükkân çok güzel bir noktaya geldi. Şey enerjisi yükseldi, müşterilerin oturduğu, dükkân çok popüler bir yere dönüştü. O süreçte ben, biz bununla bir iki yıl tabii ilişkimiz başladı bizim. O mutfak işimiz olan çocukla. Ben onunla bir evlenmeye falan karar verdik. Bir iki yıl boyunca onunla bir ilişkim vardı. Hem de çok güzel bir dönemini geçirdik. Birinci ama iki senenin sonunda biz hiçbir zaman ruhsat alamadık o dükkâna. Ruhsat alamadığımız için şey, sokakla ilgili sıkıntılar, sıkıntılar çıkmaya başladı. Belediye artık bizimle biraz uğraşmaya başladı. Taşınmamız gerekiyordu ama taşınmak için yeni bir yatırım yapacak bir şeyimiz yok, gücümüz yoktu kesinlikle. O yüzden de bir hani ortak bulayım vesaire derken bir arkadaşım yine eski erkek arkadaşım (gülüyor) çok yakın bir arkadaşım hep beraber bir iş yapmak istiyordu. Ona dedim ki böyle böyle bir tane dükkân var "***" boş bir dükkân varmış, orayı tutalım mı? Sonra başka bir arkadaşım tesadüfen annemin arkadaşının oğlu, böyle uzak bir arkadaşım ve bizim iyi bir müşterimiz, o da bu konuyla ilgilendi, o da geldi beraber "***" taşındık. "***" oraya taşıdık. İki yıl "***"'daydık, iki yıl sonra "***" taşınmış olduk. Şu an işte beş yıldır da orada, onlarla ortak bir şekilde açtık. Çok mükemmel bir ortaklığımız ve çok güzel bir yapı içerisinde hep de bu uzun bir süre devam etti. Sonra işte bir, bir, bir yıl oldu, bir, tabii tam bir yıl oldu. Bir yıl önce ben ortaklığımı sattım. Müdür, müdürümüz olan "***" diye bir çocuk var, onu da çok seviyoruz. Ben artık hani çok güzel bir şey toparladı, onlar sayesinde düzene girdi falan, ama ben artık böyle biraz borçları düze çıkartıp dışarıdan danışman olarak devam etmenin benim için birazcık daha karlı olacağına karar verdim. Sattım ortaklığımı, şu anda dışarıdan danışmanlık veriyorum. Tabii "***" bu sürede altı yaşına geldi. Düşünüyorum daha ne anlatmalıyım diye...

Bu arada o, o "***" taşındığımız dönemlerde de tam böyle dükkân toparlanacak, birinci yılımızı kutlayacağız, iki, birinci yılımızı kutlayacağız, Beyoğlu'nda bomba patladı. Gene bir hep beraber göçtük, ama neyse ki hani yatırımcıyla girmiş olduğum için orada birazcık daha çok şey etti, ayakta durabilirdik. Sonra havaalanı tarandı. İşte bir sürü bir

olaylar. Üçüncü yılımız, yoo ikinci yılımızdı galiba, tabi ikinci yılımızda orada Alaçatı'dan, artık hani ben Alaçatı'yı, ben çok istemiyorum hiçbir şekilde Alaçatı'da kalmak istemiyorum. Bu bahçesi, bahçeyi siz al…, siz devralır mısınız dedi. Biz oraya gittik, bir yaz "***" açtık. Tam açtığımızdan bir hafta, iki hafta sonra darbe oldu. Böyle (gülüyor) harika bir hikâye. Darbe oldu ama neyse ki biz, biz Alaçatı'da olmamız bizim için avantaj oldu. Örneğin İstanbul'da yaşamadık o saçmalıkları. Sonra o yazın sonrasında döndük. "***" deki, ilk kış, kış oldu geri döndük, bir sonraki sene yazın ben tek başıma, bu sefer onlar "***" olarak şeye gelmek istemediler, tekrardan Alaçatı'ya gelmek istemediler ama bahçe yine boştu, "***" İngiltere'deydi. Ben "***" den, bir tane, iki tane arkadaşımı aldım. Onlarla beraber orada tekrardan açtık biz, "***" olarak açtık. Herkes aynı şeyi zannediyor zaten de. Orada gene aynı restoranı açtık. Çünkü menüleri de çok benzer. Onu açtık, çok güzel, hayatımın en güzel yazını geçirdim orada.

Sonra dön, oradan dönüp dönmeden yani o yaz içerisinde artık bir B planı yapmak lazım, hani hep "***" daha satmamıştım bu dönemde pardon. İşte "***" ikinci senesinde Alaçatı'ya gittik. Alaçatı'dan ikinci sene tekrar dördüncü senesinde tekrar Alaçatı'ya gittim ben o süreçte "***" ortaktım, ama bir hep hani bundan sonra rahatız, geçinebiliyorum diyebileceğim çünkü "***" babasından da herhangi bir destek almıyorum ben, tek başıma büyütüyor olduğum için hani onun okulu vesaire bütün masrafları derken bir stres içindeyim. Çünkü sadece para kazandığımız ve bu bombalar, onlar bunların içerisinde çok da böyle bir kafamı rahat ettirebileceğim bir para kazanmıyordum. O yüzden bir şey yapmak lazım, bir şey yapmak lazım derken tesadüfen yine bir gün bir atölye hediye etti, bir sanat atölyesinde. Bir arkadaşımızın sanat atölyesi şu anda içinde bulunduğum yer, "***" diye bir yer. Dedi ki burada bir tane çocuk atölyesi varmış, götürür müsün? Götürdüm. Baktım ne kadar güzel! Bir arkadaşımızın da eşi bu arada. Çok güzel bir şey yapmış, sanat atölyesi, çocuk, işte çocuklar geldi önümüze, kağıtları koydular, işte çocuklar bir şeyler yapıştırdı, hop aldılar başka bir şeyler verdiler, çocuklar bir şey yapıştırdı hop aldılar. Sonra kapattılar dükkânı hadi kap... 50 dakika sonra hadi gidiyoruz dediler, gittiler. Dedim ki yani ne kadar verimsiz geçti bu, aslında bu yaptığımız şey çok daha hani şey olabilirdi, çocukları birbiriyle oynamadı, veliler kenarda böyle çanta gibi bekledi hani çok saçma bir etkinlik oldu bu dedim. Keşke bunun daha böyle hani, kafe mantıklı bir insan olduğum için, velilerin daha güzel oturduğu bir şey olsa, çocuklar da böyle bir şey, daha güzel vakit geçirse daha çok vakit geçirse falan dediğim... Bir yıl denedim ben onu işte keşke böyle bir şey yapsak. Böyle bir şey yapmak lazım. Böyle bir şey yapmak lazım dedim, dedim.

Sonra bir gün oturdum, böyle bir şey de bir kafe de "***" çizdim. Böyle bir şey yapmak için kaç metrekare alan lazım? Ne yapmak lazım? O da... Çizdim, ne kadar para lazım? Gene bir sermaye daha lazım onları da düşünüyorum. Buraya, o sanat atölyesine sürekli gelen arkadaşımı aradım dedim ki ben "***" gibi, kafe gibi bir şey yapmak istiyorum. Sence mantıklı mı? Ay dedi, tüylerim diken diken oldu. Onlar devrediyorlar, İngiltere'ye taşınıyorlar. A öyle mi dedim. Beş dakika sonra telefon açtım, ben gelip dedim seninle görüşmek istiyorum dükkânın devri için. O sırada da beni arkadaşım arıyor sürekli arıyor meşgule alıyorum, arıyor meşgule alıyorum "***" diye bir arkadaşım. “Aç" diye mesaj attı, açtım dedi ki düğün davetiyemi bırakıyorum hani şey orada mısın? "***" mısın?" Evet dedim ama gideceğim şimdi. Geldi, arabasına bindim, Ne yapıyorsun dedi. Böyle böyle bir yere gidiyorum dedim, görüşmeye. O da beraber yapalım mı dedi. Beş gün sonra burayı tutmuştuk beraber (gülüyor). O da böyle çok şansa bir şey oldu. O da yatırımcısı oldu bu işin. Reklam aja... o reklamcılık okulundan arkadaşım.

Sonra işte ikinci yıl bitti, iki buçuk yıl oldu "***" yer açalı. Burası bir şey, arkası çocuk oyun atölyesi, ön tarafı kafe olan bir yer oldu ve hani açtığımız gün böyle hurraa! Diye sanki bunu bekliyormuş gibi insanlar buraya geldiler ve çok hani hayretler içerisinde izledik buranın gelişimini. Ben çünkü restorancılıkta böyle beş senede oturan bir sistem burada gerçekten bir haftada oturmuştu. Çok neyse bi çok güzel bir işletmeye dönüştü. Sonra "***" gibi dükkanlar açılmaya başladı. O dükkanlardan bize danışmanlık işleri geldi, biz onlara, ben yine danışmanlık işleri yapmaya başladık. Sonra ben işte bu dönemde artık bi çok güzel otur…, oturduğu dönemde ben de biraz küskünlüklerim "***" ortaklıklarına, ortaklarıma orada. Yani beni çok daha ortaklık yapımızı, ya ben çünkü halihazırda çok dolu, çok güzel ve sistemi oturmuş, markası oturmuş ve müşterisi açtığımız gün ful dolu bir şekilde başladığımız işletmeye onları ortak ettim, ama benim salaklığım onları yatırım yaparken onları kendime borçlandırdım. O yüzden de sonra bu, bunları dükkânı devretme fikri çok rahatlattı beni ama aslında etik, etik açısından onların beni biraz daha kollaması lazımdı. Bu arada biraz küskünlüklerim var. O yüzden birazcık da hani hissemi satayım, kafam rahat olsun, zaten hani dışarıdan da danışmanlık yaparım dedim. Öyle devam ediyorum şu an işte danışmanlık yapıyorum. *** de ikinci yılında hani çok, çok güzel bir şey ee keyifli bir işletme oldu, ama restorancılık aslında çok da karlı bir iş değil hiçbir zaman. O yüzden hep böyle bir üstüne çaba göstermen gerekiyor yani, yaptım, oturdum, bekliyorum artık olmuyor. O yüzden de her gün çalışmak, her gün çalışmak hani birazcık da ben hani tamam çok

hiperaktifim, çok çalışkanım ama biraz fenalık geliyor arada insana, bir durmak istiyor insan.

Neyse, bu bir paket servis üstüne bir şeyler yapmak lazım. Burada işte kafe kısmından insanlar çok gelip hani sizin sağlıklı yemekleriniz keşke şurada olsa, keşke burada olsa falan derken bir tane iki yazılım şirketinden bize dediler ki şey yapalım, sizden paket yemek alabilir miyiz? Günde 35-35 toplam 70 kişi. Ondan sonra, alabilirsiniz ve bu mutfaktan çıkması mümkün değil. Yani yan tarafta bir tane kiralık dükkân bulduk o dükkânı tuttuk, "***" abisinin eski ortaklarından, o da bize yatırımcı oldu. Orayı mutfak haline getirdik, "***" diye bir yer açtık. Şimdi oradan böyle hem şey, şirketlere şey, yemek gönderiyoruz, toplu yemek gönderiyoruz bir de üç tane "***" markası yaratıyoruz oradan böyle paket işe gireceğiz.

Yani hayatta yaptığım şeyler bunlar (gülüyor) aslında. Bunlar mıydı duymak istediklerin? Bilmiyorum. Bu, bunlar İstan... çok aşırı yani aşırı çalışıyorum ben. Hep aşırı çalışıyorum. Çok fazla çalıştığım için aslında kendime çok vakit ayıramıyorum. "***" hep şey der yani bunu da kendinle hiç ilgilenmiyorsun, kendinle hiç ilgilenmiyorsun. Mutluyum özümde. Yani çok mutlu yapıyorum bunları, hepsini. Çünkü sevdiğim işi yaptığım için neyse ki şanslıyım. Yoksa işkence gibi olurdu hayatım. Ama yani İstanbul'da çok gezmiyorum, yani çok dünyada gezmem gereken çok şey var, bunları yapamıyorum, yeni yeni yapmaya tam başlıyordum şimdi de böyle şeyler oldu (gülüyor). İnşallah düzelecek umarım. Biraz böyle öz gelişimime ve kendi, ki psikolojik olarak da tamamen iş dışında yapacağım keyifli şeylere biraz vakit ayıramayan bir insanım çalışma zorunluluğumdan ötürü. Çünkü çalışmadığım gün maddi olarak durduğum gün olur. Onu da yapma gibi bir lüksüm yok. Annemin yani annem Bodrum'a, annem de bayağı böyle bir şeydi, boşandı o dediğim eşinden ama boşandığında artık bütün hayat enerjisi bitmişti bence yani. Şey olarak bitmişti, yani artık motive ve çalışan bir insan değil, ben çalışmak istemiyorum diyen insandı. Ben de o zamanlar şey düşünüyordum, hani annem hani madem çalışmak istemiyor, anne ve büyük olarak görüyorsunuz onu sanki hani yaşlanmış da evde otursun, biz de ona destek olalım gibi görüyorduk. Şu an öğrendim onu zaten bayağı geç fark ettim. Annem bunları söylediği zaman, artık çalışmak istemiyorum dediği zaman 40 yaşındaymış. Ya, ben de 40 yaşındayım şu anda yani (gülüyor). Keşke anneme o zaman tamam anne sen çalışma, biz sana destek oluruz demeseymişim diyorum. Çünkü benim onun paslanmasına sebep olduğumu düşünüyorum şu anda. Anneme bakmaya başladım. Hem anneme bakıyorum, "***"

bakıyorum ve kendi hayatımı sürdürüyor olduğum için duramıyorum. Yani hayatta şimdi şeyden şikâyet etmem gerekiyorsa, duracak ve mekân sadece böyle boş duracağım bir vakit. Şu an çok iyi geldi bana yani, bu korona bana iyi geldi (gülüyor) yani. Hiçbir şey yapmadan duruyorum ve şimdi de paketleme işi çıkardım, çıkarmasaydım o süreye bile güzel diyorum (gülüyor). İşte şey, bu o yüzden bu durma fikri, herkes soruyor Nasılsın falan, oo çok iyiyim diyorum yani. Gayet güzel bir durum şu anda benim için. Bu böyle. Yani bilmiyorum ben. Bu yaşta ve bu devirde İngilizce yani bilmiyorum demeyeyim yüz-yüzde yirmi biliyorum yani. Ama yani şey, bu sektörde gelişmek için kendim, öz güvenim için ya benim konuştuğum ya kendi hayatımdaki, çevremdeki insanlar benim üç dil bildiğimi falan zannediyorlar (gülüyor). Öyle bir halim var ama yani İngilizce bilmiyorum. Oturup da yani evet iletişim kurabiliyor muyum? Kuruyorum, bayağı biliyorum diyebileceğim seviyede bir İngilizcem yok. Bu beni acayip rahatsız ediyor ama yapmıyorum hiçbir şey bunun için. Spor yapmıyorum, yapmayı da sevmiyorum. Şimdi platese başladım yani her gün nasıl kaçacağım? Bin takla atıyorum. Dünyayı gezebilirdim. Yani bu bir sürü şey değil, buna vakit buna vakitte para da ayırabilirdim aslında ama çalışmaya işte şey oluyor, yani işte yani benim çalışmam lazım ve para kazanmam lazım fikriyle hiçbir şekilde hani ben bir ayda şunu yapmayayım veya bu iş, şu işi yapmayayım da gideyim de gezeyim diyemedim yani hayatta. Bu beni mutsuz ediyor. Çünkü gerçek tam 40 yaşındayım. 40 yıl, bir tek işte iki kere İngiltere'ye gittim, bir kere Paris'e gittim, bir kere de Amsterdam'a gittim. Başka hiçbir ülkeye gitmedim. Çok çok daha fazla yer görmeliydim. Çok da bu kendim mesleğim adına da bunu yapmalıydım. Şimdi bu kadar sevdiğim bir işi yapıyorsam bunu değiştirmek daha da keyifli bir şey olabilirdi. Rahatsız ediyor bunlar birazcık ama biraz şey yani "***" göre bu benim seçimim. Sen kendin bunu yapmadın diye görüyor. Ben de yapamadım gibi görüyorum. Belki de yapabilir miydim? Belki de yapabilirdim, bilmiyorum.

Kendi işimde çok sorumluluk alıyorum yani. Hani biraz daha bencil olmak lazım herhalde. Olamıyorum. Yani kendini düşün sade... Yani ön…, işte yapa…, yani mesela "***" bütün sorumluluğunu almak gibi. Yani bir şey bek…, bir şey söy…, ya şey yapmıyorum ona. Yapmıyor, yani yapamıyor. Onun da yetisi yok şey olarak kendi yani iş, parası olduğunda veren ama parası olmazsa hiç hiçbir şey yapmayan bir insan. Yani hani bir iş gelir de kazanırsa verecek. Yani o iş kovalamıyor, o işten o iş yani iş yerinden atılır, atılmamak için davranması gereken şeyleri yapmaz hani "***" nasılsa çocuğa bakıyor gibi durum var yani. Annem de "***" nasılsa bana bakıyor durumu var. Annemde de bir efor yok. Yani mesela diyebiliyor ki ben bunu, bunu, bunu yapabiliyorum. Bu

kadar abi benim verebileceğim sana, bu kadar deyip acaba annem benim kadar mesela annemin şeyini düşünmüyor diye düşünüyorum. Ama kızabiliyor muyum? Kızamıyorum, hayır. Birazcık insan kendini düşünmesi lazım. Bu kötü bir şey mi? Bilmiyorum. Yani kötü bir şekilde de anlatabilirim. Aa insan annesine bunu, bunu yapmaz mı? Bilmem ne diyebilirsin. Hayır. Önce kendini düşünmesi lazım diye de anlatabilirsin. Yani bakış açısı hangisi doğru bilmiyorum ama çok ben üstümde şey olarak sorumluluk alıyorum insanlarla ilgili, bir sürü şeyle ilgili. O yüzden de böyle kendimle ilgili çok fazla mutsuz ... Gine de diyorum, şu işi yani çok seviyorum. İstanbul'da yaşamayı seviyorum, bunca olaylara rağmen bu yönetime rağmen saçmalıklara rağmen hala İstanbul'da yaşamayı çok seviyorum.

Yani mut…, genel anlamda çok mutlu hissediyorum. Daha güzel şeyler yapabilir miyim? Daha keyifli şeyler yapabilir miyim kendim için? Evet, yapabilirim ama yani hani çalışmak senin hobin olmuş gibi bir durumum da var.

Yani çok çok yerde, çok yerde (gülüyor) deyip onu düşünüyorum, çok yerde çalıştığım için. Yani çalıştığım şeylerde ben yani bizim sektörün şeyi, gelişimi daha yeni yeni oturuyor, artık hani kadın şefler, modern mutfaklar hep böyle şeyden Bolulu'ların hâkim olduğu bir yerin içine düştük biz. Orada böyle şeyler, işte o 20 yıldır mutfaktaki amcalara danışmanlık yapıyor olmak ve onlarla bir çalışmaya kendini adapte etmeye çalışmak o bir, o bir zorluktu bir süre. Her işletmede biliyorsun, ha, ben biliyorum zaten. İşte bu kızdan mı laf yiyeceğiz biz. İşte hani küçük bir kız geldi de bize bir şey anlatıyor veya işte bu kadın ne biliyor ki. Biz 30 yıl, 20 yıllık şef aşçıyız diye zaten tabii ki de onlar çatır çatır, çatır çatır bıçaklar kullanan senelerdir tava sallamış insanlar. Ben onların yanında bir vizyon olarak gelişmiş olsam da fiziksel olarak onların yapabildiklerini yapamayınca onlar zannediyorlar ki hani biz inanılmaz aşçıyız. Evet, aşçısın. Ama yani biz bir şeyler değişiyor bu ülkede, beklentiler değişiyor, kafelerin mutfakları değişiyor, modern bir şeyler yapılmaya çalışıyor. Bunları anlatmaya çalışmak zordu ama hep böyle bıcır bıcır bir kız olarak bilindiğim için ben işte amca sen daha iyi bilirsin, ama şöyle yaparsak böyle daha iyi mi olur falan da bak böyle dediler, öyle dediler. İnsan ilişkisini kullanarak birazcık da böyle şey, onlardan yardım istiyormuşçasına yaklaşarak hep bir aile oldum yani. İşyerlerinde çok onlarla da çok keyifli çalışıp hala da hepsiyle böyle bir kontak halinde kalarak ayrıldım.

Beraber çalıştığım ekipte çok zorlandığım şeyler oluyordu yani. Çünkü böyle tek değil. Yani bizim sektör sömürülmeye, sömürülmeye çok yani alışmış, personelin SSK'larını olması gerekenden yapmaz, SSK'sını yapmaz, maaşını işte en ufak bir krizde personelin hakkı yenir, çok yani yiyecek içecek bütün sektörlerde vardır ama yiyecek içecek sektöründe personel hakları çok, çok sömürülüyor. Ve yani çalışma saati diye bir şey yok. Türkiye'de bu böyle yani. Hani çalışma saatleri sömürülüyor, mesaisi verilmiyor, hakları verilmiyor, işte bahşişi vesairesi her şeyiyle komple bir sıkıntı bir sektör aslında. Yeni yeni artık personeller kendi haklarını korumayı öğrendiler. Yani çünkü ne zaman ki bir sigortadan özellikte bir dava açılsa hep personel kazanıyor, yani biz bunu biliyoruz. O yüzden de artık biraz öğ…, biraz biraz öğreniyoruz. Yani hani doğru insanın hakkını vermeyi. Hani hakkını istediği zaman aaa falan diye bir de sinirleniyoruz bir de yani şey diye (gülüyor), sanki normal, normal olanı onu asgari ücretten sigortalı göstermekmiş gibi ama bir yandan da tabii ki işletmeleri de şöyle anlıyorum, yani o kadar büyük bir iş yeri yiyecek içecek sektörünün kazançsızlığı burada oluyor yani. Personelin maaşını, düzgün bir maaş vermek istiyorsun çocuğa, çocuğun hakkı aslında senin içinde üç bin, üç bin beş yüz lira, dmrt bin lira ama o, onu maaşından gösterdiğim zaman devlete ödediğin oradan gelir vergisi, osu, busu, bilmem nesi falan hiçbir şey kazanmıyorsun yiyecek içecekte de. O yüzden işletmeciyi de bir yandan anlamaya çalışıyorsun. O kadar çok devlete bir ekstra bir şey ödeniyor ki, düşük göstermek istiyor ama bugün işte şu anda yaşadığımız şey personel maaşını yani düşük gösterdiğin, şu an devletten bir ödenek çıktı bu korona şeylerinde, ödemelerinde, düşük gösterdiğin için onların, onlara o devletten aldıkları para normalde aldıklarından bin, bin beş yüz lira daha düşüğe denk geliyor. Yani bunu kim karşılıyor? Kimse karşılamıyor. Yazık yani çok şey hiç beklemiyorsun böyle bir şeyle karşılaşacağını insan, emekliliğine yansıyor zannediyorsun o sigortalarını insanların kestiğin, kırptığın şeylerin ama bak böyle acil bir şey yaşadığı zaman bu insanlar gerçekten normalde aldıkları, kazandıkları maaşı alabilecekken brütten hesaplıyorlar, çünkü brütten normalinde alabileceklerken sen düşük gösterdiğin için bin yedi yüz lira para kazanıyor, üç bin lira alacağı yerde. Bunlara sebep oluyoruz. Yani bütün işletmelerde bunlar zamanında oldu. Ben de ilk işletmemi yaptığım zaman da bunu yaptım. Sonra öğrendim ben de bunların neler olduğunu.

Başka düşünüyorum, çalıştığım şeyde öğrendiğim "***"" var, hayatta okul gibi gördüğüm inanılmaz, inanılmaz bir işletmeydi. Şu anda öyle değil tabii. Şu anda ortağını sattılar ve zaten sahipleri değişti hepsi. En, benim için en önemli sahibi "***" öldü ama yani hani

150 kişilik bir ekiple çalışıyorlar. Ve 150 kişilik ekibin içinde yani hiçbir tane mi çiğ insan çıkmaz diye düşünüyorum. Yani o kadar güzel bir okul gibi ilk öğrendiğim yerdi yani. Bir ekibin nasıl bir arada kaldığı, herkesin birbirini ne kadar kolladığı ne kadar sistemli olduğu, yani böyle üç ay sonra açılacak işletmenin 90 günlük bir tablosu olur, o tablonun içerisinde her gün yapılacak şey o gün anahtarla açtığın gün yapılacak, yapılacağı kadar her şey, gün gün yazarlar. Böyle bir açtığımız yük bir iş yani etkilendiğim işte bir iş dersen orası var. Çok şey öğrendim onlardan.

Yani çok şey var aslında da. Yani işte düşünüyorum. Böyle kötü hikayem veya şey var mı diye düşünüyorum. Vardır kesin aklıma gelir, yani çok (gülüyor) çok var.

Yani ilk hayatta işe başladığım zaman konuşma, konuşamıyordum bile yani. Iııı diye hani sesi çıkmayan bir insandım ben. O yani çalı, yani düşünüyorum ya ben kendi adıma çok bütün hayat enerjim, hayat enerjim demeyim de yani çalışmak inanılmaz bir şey. Yani çalışmak inanılmaz bir şey demek saçma tabii ki de yani (gülüyor) düşünüyorum ne diyeyim diye. Yani ben gerçekten, yani konuşmayı ve insan ilişkisini, insanlarla iletişim kurmayı falan hayatta beceremeyen bir insandım, ilk işe başladığım zaman yani. Hani böyle ördek diyorlardı bana (gülüyor). Ördek gibi geliyorsun hiç sesin çıkmadan yine vıdıddı gidiyorsun diye de. İnsan yönetmeyi öğretmek çok önemli bir şey. İnsan ilişki yani iş…, işyerinde çok çok yani kendi çevremdeki insanlarda da aile hayatımda da vesaire görüyorum. Yani bir, bazen yani insan yönetmek zor da yani aslında iş…, işiniz yani bizim sek…, sektör için bütün sektörlerde de öyledir herhalde. En tek, gerçekten tek konu personel. Yani personel doğru düzgün bir iletişim kuruyorsan, biz "***" aşığım, ‘’***’’ le olan ilişim, ilişkimiz o kadar aile gibi, o kadar böyle samimi bir şey yaşıyoruz ki orada, her gittiğim zaman böyle yani içim açılıyor oradaki insanlarla böyle sohbet ettiğim zaman, bir ayağım içlerine girdiğim zaman. Yani çok eskiden beraber bu iş hayatında çok yanlış iletişim kurdu…, kurmuş olduğumuzu fark ediyorum. Hani insan haklı olmak adına yani sen haklısın.

Nasıl anlatacağımı düşünüyorum da. Çok e e hani ya bazı, bazı ilişkilerin bitiş şekilleri beni çok rahatsız eden, böyle üzüldüğüm şeyler öyle yani seninle beraber çalışmış olan, beraber pay, bi, bi çalıştığın inanın işten ayrılış biçimi mi diyeyim? Yani, yani duygusal yaklaşıyorum ben inşa…, işte personele de duygusal yaklaşıyorum. Hiç böyle hani bu iş beraber çalışıyoruz işini yaptı, yapmadı gitti falan gibi bir durum olmuyor. Çok bağlanıyorum insanlarla ben. O şekilde çalışmazsam gene hani bu işi ev gibi

benimsediğimden dolayı, hani hep orada yaşıyor olduğumdan dolayı belki de bilmiyorum, çok, ekibe çok bağlanıyorum ve bazen böyle hani haklı olmak haksız olmakla uğraşmamak gerektiğini öğrendim ben yani bu işte. Alaçatı'da yaşarken yani "***" olduğumuz dönemden örnek verirsem, çok insanla hırgür yaşayarak ve mutsuz ama haklısın, özünde haklısın ama boş gereksiz, gereksiz hırgürlerle, gereksiz iletişim kopukluklarıyla yolu ayırdığımız o kadar çok şey oldu ki hayatta. Bazen haklı olmak gerekmiyor diye düşünüyorum yani. İşte bunu öğrendim yani ben iş hayatımda, ilk başladığımdan bu yana en çok öğrendim şey haklı olup olmamak değil. İlişkiyi kurtarmak önemli diye düşünüyorum. Bunu öğretti bana yani en azından iş hayatım. Çok şey değişiyor çünkü hayatta. Yani ben o kadar bambaşka bir iş yapıyordum ki, böyle Bakırköy'de alakasız bir yerde böyle bir tezgahtarlıktı o ve o da o da işte ben hayatta adapte olabiliyorum diyorum ya, değişime. Orada onu yapıyordum. Sanki ömür boyu onu yapıyordum. Sonra Alaçatı'ya gittik, Alaçatı'da, evet, burada yaşıyoruz. Arada Çanakkale'ye gittim. Gökçeada'da bu hani evleniyordum bi, bir dönem öyle bir karar vermiştim. Sonra o biraz alkolik bir insan. Yani sıtkım sıyrıldığı için ayrıldım. Hala da çok sevdiğim bir arkadaşım ama yani ilişki anlamında beraber yürütemiyoruz. Onu, o Gökçeada'da bir işletme, otele danışmanlık verdi. Ben de onunla beraber oraya gittim. Hani orada "Gökçeada'ya yerleşelim mi?" "Olur, yerleşelim." O, Orada buldum kendimi. Sonra bir sene Eceabat'ta sörf okulu açtı başka bir erkek arkadaşım onunla gittim, buraya orada bir, bir seneye yakın bir zaman geçirdim arada. Bir sene değil de böyle altı ay gibi yaz işte sezon geçirdim. "A orada mıyız?" "Tamam, Okey. Buradayız" Orada da böyle bir çadırda yaşadık altı ay. Ona adapte olduk mu? Olduk. İşte yani böyle hani herhangi bir değişim, hiç bağlılık yok bende. Yani bir şey çok seviyorum, çok bağlanıyorum mesela aşığım hani inanılmaz, şey arkadaşlarımla öyle evimi çok severim hani öyle bir şey var, ama başka bir şey yapabiliriz. Yani şu ara ara şey geliyor mesela hayatımda aklıma, ço…, oyuncak kardeşliğini biliyor musun? Oyuncak kardeşliğinde orada bir tane çocuk "***" diye gelip "***" olmasa yapabilirim şu an bence onu. Gideyim, oraya yerleşeyim, bütün buradaki her şeyi de bırakayım ve onun peşinde ne yapıyorsa yapayım. Yani hiç yaptığım şu an bu korona vasıtasıyla büyük ihtimalle acaba ben bu sektörde bir şey yapmak istemiyor muyum? Artık birazcık bu durum bana çok iyi geldi. Artık yapmasam mı? Hani ara ara yaparım, birilerine danışmanlık yaparım ama hani iş çalışması bu işi yapmasam mı diye düşündüğüm de oldu, bu kadar sevmeme rağmen. Bu arada geçen sene, onları söylemeyi unuttum, geçen sene Eskişehir'de bir danışmanlık işi aldım ben "***" diye bir yer açıldı, onun tam karşısında "***" kapısı hem de tam karşısında bir butik otel ve altında food courtları oldu. O food courtun

danışmanlığını yaptım. Böyle beş tane restoran açmış orada meze restoranı, pizza restoranı, vegan bir mutfak, sokak lezzetleri... Bunların işte bir tabii bir sene orada, en azından bir sekiz ayımı orada geçirdim, orada yaşadım, bir, bir sene sürdü bu. Arada eski gelip işte burayı kontrol ediyordum çünkü "***" varken oldu bunlar ve bakıyorum arada. Arada gidip geliyordum ama genel anlamda oraya, orada "***" aldım oraya yerleştik. Bu şeyi yapılırken orada bir cam, cam atölyesiyle, cam sanatlarıyla tanıştım ve zaten cam inanılmaz hayran olduğum bir şeydi. Böyle hani hipnotize olup gibi böyle cam videoları izleyen bir insandım. Orada böyle bir anda bir şeyle karşılaşınca orada benim arkadaşım oldu "***" diye. Onunla böyle ufak tefek bir şeyler ürettirdim o kafe için. Sonra o da dedi ki "hani ben böyle bir sektör, bu sektörde böyle böyle bir şeyler yapmayı aslında hep istiyorum. Sende bu kadar çok heyecanlanıyorsun bununla ilgili, gel beraber böyle bir şey yapalım." Biz bir firma kurduk. Şu anda böyle yan bir işim var benim. “***” diye bir şey açtık. Bu sektöre şu anda İstanbul'da başlayacağız. Daha bir tek "***" satabildik. Bu işte tam yemeklerle örtüşen, işte bu yemek, o, o sadece o restorana özel üretilen bir cam tabaklar, mumluk, çiçeklik bunlar zaten bizim gene sektörde açık olan şeyler hani vazo ve mumluklar yok diiyordum ben, oradan çıktı bu konu. Şimdi ben insanların menülerine özel tasarladığımız sadece o, o yemeğe uygun tabaklar üreteceğiz beraber. Bırakıp acaba camcı mı olsam? Falan gibi şey (gülüyor) hani o durumlar gelebiliyor arada. Yani bunlar geliyor aklıma daha yani o aslında çok kaotik bir hayatımız var bizim.

Beraber oturup daha çok, daha güzel sana done verebileceğimiz bilgilerimiz var diye düşünüyorum ama şu an anlatırken insanın kafası karışıyor. Sürekli şöyle bir şeylerden bahsediyorum, işlerden bahsediyorum ama hani böyle bir İran'la alakalı, aileyle ilgili bir sürü o durumlarımız var, aslında enteresan hikayelerimizin var olduğunu düşünüyorum yani annemin, babamın kaybı, annemin bizi tek başına büyütüyor, büyütmüş olması, orada yaşanmış olan bayağı bir sıkıntılı bir dönem içinden çıkmış ve anne var. Ben, zaten ben bununla ilgili bir psikoloğa gittiğim zaman şey demişti, yani ben doğurdum o babasız bir çocuk büyütüyorum. Bu arada da böyle sinirleniyordum "***" işte yapmadıklarından dolayı. Yani şey dedim, normal mi dedim. Ben bu kadar çok öfkeleniyorum ama aslında bir buna, ya buna baştan okey diyen benim aslında hani sonuçta evlenmemeye, bu çocuğun sorumluluğunu tek başıma üstlenmeye bunları böyle kendi kendime sinirlendiğim bir dönem bir psikoloğa gitmiştim. Ya, çok normal. Hayatta hiçbir baba figürü hiçbir zaman olamamış. Hani annen büyütmüş senin için de bu çok normal gelmiş. Zaten çocuk dediğin anneyle büyür, babaya ihtiyaç yoktur. O

yüzden de sen dedi, işte baba yok. Okey. Ne olacak ki diye bakıyorsun dediği hani bir olay var anlatabileceğim.

Yani çok çalkantılı olmuş hayatımız hep böyle bi, bir şeylerden kaçılmış. Ben de şey yapmı…, böyle bu ilgilenen daha iyi, çok daha böyle araştıran ve neden, 'ne olmuşu çok irdeleyen bir insan. Ben de böyle "Hah! Öyle mi? Tamam! Çok da bilmeye gerek yok" dediğim için çok da net anlatamıyorum aslında, ama yani mesela babamı çok uzun bir süre doktor bildim ben. Doktor değilmiş (gülüyor). İşte doktorluk okudu ama yapmadı, burada araba alıp satıyordu dediler. Sonra, daha sonra öğreniyorum ki aslında babam galiba kaçakçıymış. Araba kaçakçısı olduğunu zannediyorum. Sonra Amerika'da öldüğünde annem onun işte buraya getirmek için herhangi bir çaba sarf etmemiş. Orada gömülmüş, orada da kimse sahip çıkmamış, yakılarak yani kendisi Müslüman aslında yani. Müslümanlıkla ilgili ve dini bir inanç hissetmiyorum hayatta hiçbir şeye yani, ama hani özüne baktığın zaman babam Müslüman. Orada yakılarak defnedilmiş ve kimse sahip çıkmadığından kimsesizler mezarlığına gömülmüş. Bunu mesela bilemedik biz. Annem onu neden buraya getirmeye çalışmaz? Orada babamın, babama ait olan hiçbir şey buraya gelmemiş, orada bir arkadaşı onları el koymuş diyelim ya da yani biz herhangi bir şey. "***" gitti, Amerika'da bunu araştırmaya çalıştı, bir geçti bi, bir, ya bir ya iki yıl önce bir gitti, ya ölüp ölmediğini bile emin olmadığımız bir dönem geçirdik hatta böyle bir acaba dedik ama sonra neyse öğrendik ki gerçekten ölmüş.

Burada, hani annemle babamın burada olduğu dönemde hani bayağı böyle bir İran'la alakalı ve bizimle burada yaşamakla alakalı bayağı bir sıkıntıları olmuş, ama işte dediğim gibi tam olarak ben dinlemediğim için olayların özlerini. Annemin zor bir hayatı var. Küçükken abim ölmüş onu anlatabilirim. Ablamdan sonra, doğduktan bir buçuk yaşındayken bir abim oluyor. O da annem işte kaldırım köşesinde yürürken arabaya şey, battaniye sererken elle yürütülen çöp arabası çarpıyor, düşüyor, kaldırma kafasını çarpıyor, beyin kanamasından orada ölüyor. Sonra annem altı ay konuşamıyor. Bu bayağı bir uzun zor bir dönem geçiriyorlar ve sonra şey bir çocuğu daha olmazsa kendine gelemez diyorlar, ben o yüzden doğuyorum. Tabi "***" o dönemi nasıl yaşıyor bilmiyoruz. Yani çünkü o çok küçük, ama sonuç olarak öyle bir anneyle o sırada şuurunu bayağı bir iki sene boyunca toparlayamayan bir anneyle büyümüş. Sonra ben doğuyorum, sonra annem hayata dönüyor vesaire, sonra işte babam gidiyor. Annem çok uzun bir süre hiç çalışmayan bir insanken sonra işe başlayıp, babamın böyle öldükten sonra işte bize bakmaya çalışıyor. Sonra "***" bunlar geliyor aklıma yani.

Yani ölüme karşı da duyarsızlığımın olduğunu düşünüyorum ben. Şeyi yeni yeni üzüldüğüm şeyler olabiliyor yani. Tanımadığım, için hatırlamadığın için hayatımızın içine hiç dahil yani ke…, aslında bir şeyler hatırlamış olmayı isterdim. Hiç. Öldüğünde de evet ağladım babama, bir gün sürdü yani. Hiç, anneannem öldüğünde de ağladım mı? Ağlamadım, ki anneannemle beraber büyüdüm yani. Ananemle dedem böyle hani biz ailede çok bağlı ve çok böyle her gün bizim evimizde olan insanlar olarak büyüdük. Halam da belirli bir seneye kadar hayatımız içinde çok vardı, sonra İran'a taşındı. "***" halama daha bağlıdır. Şey, o da yani hiç kim..., aile ferdimiz öldüğünde bende bir tepki olmuyor. Yani benim ölümüm... Böyle diyorum ölüme karşı herhangi bir şey, başka arkadaşlarım da anlattığımda işte, birisinin bir şeyi ölüyor. Cenazeye gitmem gerekiyor mu diye insanlara soruyorum yani hani. Şey olmuyor, his, hissizlik var biraz o konuyla ilgili, kayıplara karşı bende. Bilmiyorum onu.

Yani "Anne olacağım" dermişim hep. Ne olacaksın büyüyünce? "Anne olacağım" dermişim. Şimdi de inanılmaz bir çocuk yani çok sevgi fışkıran bir çocuk. Yani onun küçükken de hep şeydi, hani "Veteriner olacağım"dı bir dönem, "Anne olacağım sonra veteriner olacağım"dı ama veteriner, şey o sınavı kazanamadığım için olamadım. Ama iyi ki olmamışım. Şu anda öyle düşünüyorum, ama şeydi yani hep böyle çok çok arkadaşım olan çok sokakta çok eğlenerek çok güzel bir çocukluk geçirdim. Yani mesela annem çocukların sokağa çıkmasına... Hep onu söyler bana zaten yani "Sen sokakta büyüdün, ben sokağa çıkamadım." Ben böyle... İlk çocuklar öyle olurmuş ya, anne korkarmış, ikinci çocukta rahatlarmış o yüzden herhalde ben yani ilkokul dörtten sonra hiç eve girmedim ve çok hep çok... Biz Ataköy böyle bir site gibi olduğu için böyle bir mahalle daha doğrusu, biraz Truman Show diyoruz oraya biz. Hani dünyada izole bir yerde yaşıyoruz. Öyle ya-çok uzun bir süre öyle yaşadık ama çok şeydi yani çok arkadaşımız vardı ve çok eğlenerek çok böyle hani bahçelerde, sokaklarda eğlene eğlene büyüdüm. Sonra bu babamın kaybında sonra ve annemin artık hani biraz daha mücadeleci bir hayatımız oldu.

O, o süreçte, yani orada Bakırköy'e taşındık. Artık birazcık daha böyle hani o ba…, babadan gelen destek olmadığından birazcık daha böyle sıkıntılı bir yani şey, biraz maddi kaygıyı hissetmeye başladığım annemden, annem, çocuk o kadar çok hissetmiyor o dönemlerde de daha böyle sıkıntılı şeyler yaşamaya başladığımız dönemler oldu. Sonra biraz annemin ilişkileri vardı çok. Hani benim o, onlar da beni

hayatta nasıl etkiledi bilmiyorum, ama annem böyle hani sevgilileri olan bir insandı hep hayatta. Bir kız ya da şeydir hayatta, hayatımızda hep böyle bir çok severiz birbirimizi, ama hep kavga ederiz yani ama çok kavga ederiz ve büyük kavgalar olur bunlar. Orada da acaba diyorum yani belki de şey, çocuktu çünkü hayatta. Yani 18 yaşında evlendi ve İngiltere'ye gitti. Ben de o zaman 15 yaşındaydım ve annemin o böyle en sıkıntılı hem ilişkilerinin olduğu hem de bizim çok sıkıntı yaşa…, çektiğimiz, yani hani hayatta kal…, kalmak ve benim okulum vesaireyle ilgili sıkıntı yaşadığımız dönemde "***" yoktu. Belki bunlar hayatta beni etkilemiş olabilir diye düşünüyorum. Yani "***" olan ilişkimi, ablamla olan ilişkimi daha hırs, şey, hırçın bir hale getirmiş olabilir diye düşünüyorum yani. Bilinçaltında bir şekilde bir şey, kızgınlığınız var diye düşünüyorum. Çünkü bir sürü toparlayamadığımız bir kavgalarımız var bizim onunla, yani birbirimize. O çok domine bir kere zaten. Ben bu üç-dört sene öncesinde ben şeyden "***" hayatındaki baskısından yeni kurtuldum. Yani şey, kendim karar vermiyormuşum gibi yaşamak birazcık beni çok, hayatta çok yordu. Yani hep onu yapmaman lazım, bunu yapman lazım, bunu sana, bunu yapsalar bu haksızlık yaptı, hep biri burada birisi konuşuyor, ama hiç yani susmaz. Ama yani hani şey, tamam, öyle ama ben bunu böyle kabul ettim desen de hep konuşan bir ses vardı orada. İki tane arkadaşımı, çok çok sevdiğim iki, iki insanı çok kaybettim hayatta bence yani. Hiç ben olmayan gibi bir insan gibi davrandığım için diye düşünüyorum. Öyle kızgınlıklarım var hayatımda. Garip, gereksiz, gereksiz bir ev ko…, konu yüzünden tartışıp arkadaş kaybettiğim oldu böyle şeylerde.

Annemle çok bağlıyız. Yani annemle de çok, anne, anneci, anne çocuk, herhalde zaten bütün annelerle çocukların arasında "Öf! Anne" olayı vardır herhalde. O kadar içini bilmiyorum çok hır…, hırgür hırlaşıyoruz onunla da ama hani annemin olmadığı bir hayat düşünemiyorum. Zaten "***" doğduğu dönemde inanılmaz yardım etti, yani o olmasa hayatta şey yapamazdım. Bir de ben doğurdum bir hafta, ertesi gün dükkâna gidip hani "ben doğurdum, merhaba" falan diye giderdim (gülüyor). Çok onlar, çok kolay geçen şeyler oldu "***" onunla ilgili. Ya, yani çok o da hani belki de benim her şeye adapte olmamdan o da öyle adapte oldu, yanımdaki çanta gibi altı senedir hani kafelerin içerisinde büyüdü. O da o yüzden çok sosyal. Hani herkesle inanılmaz diyalog kurabilen, hani sanki burada çalışıyor gibi geliyor dükkâna (gülüyor), bizimle yaşıyor hayatımızda. O yüzden o, onunla çok keyifli oldu hayat. Annemin de çok işte dediğim gibi fay..., şeyi oldu, desteği oldu bu dönemde. Hala da öyle yani her sıkıl…, sıkıntı çektiğimde veya böyle hani bir, biri, bir yardıma ihtiyacım olduğu zaman annem koşar gelir. Yani geldiği gün itibariyle başlarız kavga etmeye, gidene kadar her gün kavga

ederiz ama hani yine de çok bağlıyızdır. "***" annemin olduğundan daha bağlıyızdır. O da herhalde baş başa kaldık biz çok uzun bir süre ondan herhalde, diye düşünüyorum. Ya da yengeç burcu olduğum için olabilir (gülüyor). Ayy ay öyle.

"***" şeyi, baba tarafı, babasının kendi ailesiyle olan ilişkisi de yani baba, babaannesi ve dedesi diyeyim daha doğrusu. Babaannesi ve dedesi böyle tuhaf insanlar. Yani çok böyle normal bir aileler aslında ama kendi çocuklarıyla olan ilişkileri de zayıf bence. O yüzden "***" olan ilişkileri de çok zayıf. Yani böyle altı ayda bir kere görüyorlar, aramıyorlar da ara…, ama "çok özledik, ah çok özledik" falan diyorlar. Gel o zaman. İstanbul'da yaşıyorlar ama gelmiyorlar falan. Ay, o, o biraz beni arada düşündürüyor. Ben çok kalabalık bir şekilde dedemle, anneannemle vesaire çok böyle yoğun bir bağla büyüdüğüm için onların da böyle olsaydı keşke diye düşünüyorum ama olamıyorlar. O bir üzücü, ama yani o yapacak bir şey yok. Elimizde bu var. Baba da babası da o yüzden o şekilde, o da yani hani çok seviyor ama iletişimi zayıf. Yani çok, çünkü gördüğü sevgi o diye düşünüyorum. Bizim şanslı tarafımız o herhalde, annem inanılmaz hani aşırı bir sevgi gösteren bir insan. Herhalde o yüzden biraz daha biz de daha duygusal daha sıcak insanlarız diye düşünüyorum. Yani inan o da o da yani çok bir anda böyle çok elinizde bir şey var, yani bir anda böyle elinde bir şey var ve bundan sonra hep o var yani (gülüyor). Hiç, her saniye yanında var olan bir şey yani ve hiçbir gün bile şey yapmadığım, yani pişman olmadığım hayattaki en önemli şey şu anda hayatımda. Arada bana da fenalık geliyor, bir gitsin, birisi bunu alsın başımdan falan dediğim, çok cinnet geçirdiğim zamanlar oluyor ama şey, güzel bir yani mucize gibiydi. Bir de çok bu doğum olayını da çok ko…, ko.., kolay geçti benim. Yani böyle akşamleyin altı da suyum geldi, sabahleyin 12'de doğurmuştum. O böyle çok dertsiz, tasasız da bir doğum da geçirdiğim için her şey çok güzeldi. Yani çok inanılmaz bir his anneyle olmak gerçekten. Yani onun her sabahleyin böyle gözleri parlayarak bakışı inanılmaz. Dün soruyorum işte şey, "Sen, hayatta en çok seni ne heyecanlandırıyor?" dedim yani "Seni ne mutlu ediyor en çok?" dedim. "Senin yaptığın her şey" diyor (gülüyor). Böyle bir şeyle yaşıyorum. Çok çok çok tatlı, Çok. Ama işte insan düşünüyor, yani onun hayatını doğru mu yönlendiriyorsun? Ona hep yetebilecek miyim? İşte şu anda, işte seneye ilkokula başlayacak. Nasıl ge..., bilmiyorum yani enteresan bir şey bu çocuk büyütmek. O…, oyun oynamaktan nefret ediyorum (gülüyor), hiç sevmiyorum yani. Böyle o da sürekli benimle oyun oynamak istiyor. Öyle (gülüyor). Daha çok anne hissediyorum şimdi. O zaman şeydi, yani hani evet çok da bir oyuncak gibiydi hayatta. O zaman birazcık daha şeydi bir, bir de bu arada yani hani çok kaygılı bir dönemimdeydi. Yani o gezi döneminin

içerisinde doğduğu için ve çok hani hayatımın en sıkıntılı döneminde doğdu. Hem "***" desteksizliği, hatta desteksiz değil, köstekliği diyeyim daha doğrusu. Çünkü hiç yani varlığı yok bir de üstüne dep…, stres ve depresyon yaşıyor ve bunu bize hissettiriyor hali ve dükkânın o kaos hali, her an kapatılma ihtimali, işsizliği falan çok, çok zordu, çok zordu yani. Orada anneliğin ve bu kadar güzel keyifle yaşayabileceğin şeyleri çok da yaşamıyorsun, stresle baş etmekten yani. Evet, gene ona çok, evet, anne sütü aldı mı? Çok güzel bir şekilde anne sütünü... Bir süre en azından bir seneye yakın aldı ve ona yetebildik mi? Yetebildim. Çünkü zaten o, o dönemlerinde sadece sana sarılmak isteyen bir varlık olduğu için hani bunları ona verebildim mi? Veremedim ama kendi içimde çok mücadele, yani böyle oturayım da bir annelik yaşayım da biraz keyfini süreyim dediğim zamanlarım olmadı. Ama gene şanslıyım, gene hep diyorum, sevdiğim işi yapıyor ve "***" işe getirebiliyor olduğum için onun hep yanımdaydı ve beraber büyüdü, yani benim ve her, her saniyesinde yanında olabildiğim için güzel çok şeydi, yani bağımız çok kuvvetli oldu o yüzden yani. Her anını gördüm ben onun. Hani bırakıp da işe gidip de akşamları gelen bir insan olsaydım çok eminim çok daha yaralı bir insan olabilirdim böyle bir dönemde. Çok iç içeydik çok, çok yani. O, o ilk ilk günler mucize gibiydi şimdi inanılmaz bir sevgi var.

Aile bir, yani bir hayat arkadaşım olsun çok isterdim. Olmuyor. Yani şu an ondan sonra ilişkim de oldu, başka ilişkilerim de oldu, bir hayat arkadaşı olmalı bence bir insanın. Sonradan o "***" dediğim arkadaşım ona, biz onunla beraber yaşadık iki yıl, o beraber yaşadığımız süreçte yani "***" inanılmaz bir ilişkileri vardı. Onun annesi ve babasını, kendi babaannesi ve dedesinden çok daha fazla haftada bir iki defa görmeye gelirlerdi. Onlar dede ve babaanne der. Hala da öyle der onlara. Babaanne ve dede diye sesleniyor onlara ve o, o aile bağlılığı benim bana zaten bu arada "***" den çok aile tablosuna ben vurulup da o ilişki iki yıl sürdürdüm. Yoksa yani birinci yılın sonunda aslında biraz farklı insanlar olduğumuzu görüyordum yani yapısal olarak. O birazcık böyle yani azıcık kırodur (gülüyor). Hep aynı şeyleri hani ne denir? Eyvallah bir adam. O yüzden şeydi ya pek bir yerde mutlu olamayacağını görüyorsun, ama o kadar tatlı bir şey var ki hani onun annesi babası işte böyle hep çok, o çocukluğumdaki resim var orada. O yüzden o resme tutulduğum için bence bir süre devam ettim. Ama sonrasında yani bununla mutlu olamayacağıma karar verip de ayrıldım. "***" içinde yani yalnız o..., keşke bir insan olsa diyorum. Yalnız anne olmak kolay bir şey hiç değil, hiç değil yani. En azından haftada iki gün düzenli olarak alıp ve maddi olarak da onun bir hayatının kolaylaştırmaya yönelik bir şeyler yapan, onu sosyal hayatıyla ilgili işte ne bileyim kendi

mesela benim hobim yok diyorum ben. Onun baskete, yüzmeye gö..., şu anda jimnastiğe götürüyorum, yüzmeye götürüyorum, yok işte, onları yapan bir babası olsa keşke veya bana destek olsa, birisi alıp bir insanda onu, onunla ilgili benden başka onun için düşünen bir şeyler olsun çok istiyor insan. Yani her şeyi yönetmeye çalışmak bir kadın olarak, insan olarak sade kadın değil, bir insan olarak her şeyi kendi başına yönetmeye çalışmak çok yorucu. O yüzden de hani evlenmediğime hiç pişman değilim, ama evlenmeden çocuk yaptığıma değil de yani evlenmek, evlenmeye inanmıyorum ben. Yani evliliğe inanmıyorum, tek eşliliğe inanmıyorum, bir insanın 40 yıl boyunca veya 20 yıl boyunca tek bir insanla hayatını geçirilebileceğine hiç, yani o inandığım bir şey değil. Tabi mutlaka bir yani nasıl bastırır insanlar heyecan duygusunu, moti... O flört duygusunu. O flört duygusu onun hayatından ilişkiler, ilişki konusunda birazcık problemliyim ben. Yani o rutine bağlayıp da çok düzleştiği zaman sıkılıyorum o ilişkilerden, ayrılıyorum. Tebrik ediyorum, 20 yıl, 30 yıl evli kalan insanları da (gülüyor). Şey ya karar veriyorlar diye düşünüyorum herhalde bu insanların. Bir aile olmayı çok isterim. Bir haya... Hep onu söylüyorum, bir yandan da çok sevdiği bir arkadaşıyla bir insan, aslında onu savunuyorum bu arada gerçekten, çok sevdiğim, çok iyi anlaştığı bir arkadaşıyla ama sevgilisi değil, arkadaşıyla, hayat, hayat arkadaşı olmalı bence insanlar, ev arkadaşı olmalı. Beraber bir çocuk büyütebilirler, hatta çocuğu beraber yapabilirler hiç önemli değil. Ama yani arkadaş dediğin insanla onda kıskançlık olmaz. Sıkıntı, kavga olmaz. Hani çok komün hayat. Friends gibi aslında birazda. Biraz komün hayat yaşamayı çok seviyorum ben. Yalnız olmayı hiç sevmem, yalnızlığı sevmem. O yüzden de hiç bi, bir tane arkadaşım olsa "***" la ilgili bana yardım etse, hayatla ilgili bana biraz yardım etse. Ev arkadaşım olur, komşum olur fark etmez. Başka bir şey aramıyorum.

Yani onu, tek onun için düşündüğüm şey sevdiği işi yapsın. Gerçekten sevdiği işi yapsın ve özgüvenli bir çocuk olsun. Çünkü babasının özgüvensiz olduğunu düşünüyorum, çok zeki olmasına rağmen. Öyle öz... Yani kendi şeyi ya yapabilirim hissini edindikten sonra bir insanın herhangi bir şekilde, çünkü ben de çok o var yani her şeyi yapabileceğime inanıyorum. O, o güveni hissettiği, hissetmesinden başka bir kaygım yok yani. Onu hissetsin ve sevdiği işi yapsın. Ben ona bir şey bırakabilirim. Benim hayatımda hiç bize, bizim ailede öyle bir şey olmadı yani. Birisi bize bir şey bırakmadı yani hani. Bu aileden gelen bir miras, şey olarak söylemiyorum yani hani maddi olarak söylemiyorum. Herhangi bir şey kalmadı hayatta, hep kendimiz bir şey yapıyoruz. Ben ona bir şey bırakabilirsem çok isterim yani hani "al bu dükkânda senin, bak işliyor ve (gülüyor)

bundan sonra onunla devam et, et veya etme yani." Bilmiyorum ama bir şeyler bırakabilmeyi çok isterim onun için. Ya ona bir şey bırakabilmeyi istiyorum ve onları güvenli ve sevdiği işi yapmasını istiyorum. Başka hiçbir şey düşünmüyorum onunla ilgili.

Gerçekten ilk aşkım çok travmatik, yani hani bu evden ilk ayrıldığımda 20 yaşındaydık sevgilim o oldu benim. Evden ilk ayrıldığımda ev arkadaşı bir kızla böyle bir gecekondu gibi bir ev bulduk, oraya taşındık, o onun arkadaşı, onu görmeye geldi. Ondan sonra ben ..ak.. bir çocuk yani böyle. Ben ona öyle bir âşık oldum, o da yani beraber. Hemen de bir hafta içerisinde biz zaten sevgiliydik. Sonra o beraber oturduğum kız, o ev arkadaşım olan kızla, çok tanımıyordum onu aslında, nereden tanıştığımı da hatırlamıyorum zaten. O, onu bir ay sonra falan o evden ayrıldım, bir ev tuttuk biz. Onunla beraber şey yapmaya nedir? Onunla beraber yaşamaya başladık biz. O da kozmetikte bir iş buldu kendine ekstra, o da bir yandan iş arıyordu. Ona ben öyle bir iş buldum, beraber çalışmaya, farklı dükkanlarda beraber çalışmaya başladık. Ama bu, bu bir senenin içerisinde yani böyle bir (gülüyor) şey nedir? Yalancı, hırsız, böyle iğrenç bir çocuğa dönüştü. O yüzden benim ilk aşkım biraz travmatik oldu. Böyle eşyalarımı çalarmış gidermiş eski kız arkadaşına, öteki kız arkadaşına hediye edermiş, falan öyle şeyler hikayeler yakaladım. O yüzden de belki de ilişkilere olan bakış açım o yüzden böyle olmuş olabilir diye de de düşünüyorum yani. Ama sonra bir daha öyle iğrenç bir ilişkim olmadı yani (gülüyor).

Böyle iyi, güzel, düzgün ilişki dediğim zamanda da benim boşan... Ortağım olan "***" diye bir arkadaşım var. O da iki yıl süren bir ilişki. Zaten iki yıldan daha fazla ilişkim yok. En fazla uzun süren ilişkim iki yıl. O da böyle hani dünyada etik kelimesinin ..ak.. Böyle baba gibi birazcık, her şeyi yöneten, tatlı, oturup çok güzel sohbet edebildiğin, her, her şeyi çok düzgün yapan ama sıfır eğlenceli bir insandı. İlişkiler konusunda benim en çok aradığım şey o. Yani ben ilişkide eğlenmiyorsam, mutlu olamıyorum hiç. O yüzden de ilişkilerimde hep ayrılıyorum. Onu da bilmiyorum bu depresif, bu depresif, bu depresif, bu da depresif, bu da depresif, bu da depresif falan diye o iş olmuyor yani. Eğlendiklerimin de başka bir şeyini bulup kulp takıyorum. İlişki problemlerim var. O zaman şeydi yani, lay lay lom bir halim vardı gene. O olmadı, ayrıl…, biraz daha duygusal da yaklaşıyordum bence. Şimdi o kadar üz..., ayrılıkları da bu kadar travmatik atlatmıyorum. Orada da çok, çok hani ilişki, kısa süreli bir ilişki bile olsa çok üzüldüğüm ve her yani bütün ilişkileri çok daha yoğun değerlendirdiğim bir süre vardı orada. Şimdi şey, o bağlılık işte yani hani birinin bana bağlandığına da inanmıyorum. Kendimde hep

böyle bir duvarla yaklaşıyorum yani. İlişkiyi çok dolu yaşarım yani çok böyle hani sürprizlerle, keyifle yaşarım. Çok şeyimdir yani gerçekten birini seviyorsam sürekli sürpriz yapma iste…, isteği var içerisinde yani. Giderim daha da güzel olsun, daha da güzel olsun, daha da güzel olsun. Son ilişkimi düşünüyorum, son ilişkimde kendi travmatik bir boşanma yaşamış, aldatılmalı. O yüzden de o, onun bir şeyi vardı, duvarı vardı bize karşı. Hep daha temkinli yaklaşıyorum ilişkiye. Yani hep bitecekmiş gibi. Hep bitecekmiş gibi yaşadığın için de hiç dolu dolu olmuyor bence o ilişki herhalde ve bitiyor zaten (gülüyor) sonra bir yerde. Ya böyle kendinden birazcık daha böyle yönetebildiğim insan seçiyorum, yönetildiğin insan seçtiğin zaman o kaygı olmuyor, kaybetme kaygısı. Çünkü o sana hayran ve bir şekilde sa…, sana tutunuyor oluyor. Sen o ilişkiyi tamamen sen kontrol ediyorsun, o zaman hiçbir, o insan senden hiç ayrılmak istemiyor, o zaman da ben sıkılıyorum yani yönettiğim için. Yönetildiğim şeylerde de ben biraz kaçıyorum veya biraz yani orada bir duygusal neyi? Kendimde onu çözmeye çalışıyorum aslında yani. Biraz zorlandığım zaman ilişkide bir şeyleri idare etmekte veya ne diyeyim? Böyle ilişkinin dinamiğinin çok böyle durağanlaştığı yerlerde kaçıyorum, ayrılıyorum. Diğer taraflarda da sıkılıyorum, ayrılıyorum. Terkedilme korkum olduğunu düşünüyorum. Onun, o herhalde o olabilir yani ayrılma sebeplerim. Hani o ayrılacağına ben ayrılayım diye mi düşünüyorum? Bilmiyorum. Yani, dediğim gibi benim yönettiğim ilişkilerde terkedilme gibi bir korkum olmuyor. Zaten sürekli olarak kovalanan insan oluyorsun ama kovaladığım ilişkilerde böyle hani benim kendim, yani onun benden beklentisinin biraz daha farklı olduğu veya onun ilişkide benim kendimi aşmam gereken bir şey, yet…, yetemediğimi düşündüğüm ilişkin içinde, yetemediğim bir şeyler olduğu zaman kaygıya kapılıp, "ilişkiyi bitir" diyebiliyorum. Yani hani burada bir sıkıntı var oluyor. Onu, onu, o sıkıntıyı doldurmak yerine, o sıkıntıyı çözmek yerine o, o, oradan kaçmayı tercih ediyorum ilişkilerde.

O dönem yani ilk ayrıldığımda böyle çok, işte dediğim gibi böyle bi ev, bir kaçak kat çıkılmış gibi Bakırköy'de bir eve taşındım. Sonra ya hep çalışıyorum ve ilk defa bir ev geçindiriyor hale geldiğim için neyse ki hani ça..., Bir adaptasyon süresi enteresandı. Sonra işte bir ay sonra beraber "***" dediğim arkadaşla başka bir Bahçelievler'de bir yere taşındık. Evimizde eşyamız yoktu. Sadece bir odada yatak, yatak, müzik seti ve buz…, yok buzdolabı da yoktu. Evet sadece bu ikisi vardı. Onu düşündüm (gülüyor). Bir de koltuk vardı pardon salonda koltuk vardı ya çamaşırları elde yıkadığımız, ee çok kahvaltılıkları bakkala bıraktığımız bir dönemim var hayatta. Bir, bir iki ay boyunca bizim bu eş…, beyaz eşyamız olmadığından dolayı çok evet şey yapıyorduk, soğuk suyla duş

alıp şeyde de yiyeceklerimiz de bakkalın do…, buzdolabına koyuyorduk. Öyle bir dönem yaşadığım oldu (gülüyor) 20 yaşlarımda. Sonra şeye taşındım Beşiktaş'ta, yok Mecidiyeköy'de "***" erkek arkadaşı vardı, işte o Alaçatı'ya ona sevdiren diye. Onun teyzesi diye, bir ben "***" ayrıldım onun teyzesi "***" diye kadın vardı. Oda kiralıyordu, onun yanında bir ev, oda kiraladım bir süre, orada kaldım. Sonra da Nişantaşı, şeyde bir arkadaşımla Mecidiyeköy'de bir ev tuttuk, oraya taşındım. Oradan sonra da Nişantaşı'ndan taşındım. Artık hani kafede çalışmaya başladığım, reklamcılık okuluna gittiğim o dönemde Nişantaşı'nda üç yıl oturdum o evde. Yazları gittiğim zaman kiralamaya başladım. Hani daha böyle şey, bir normal bir hayatım olmaya başladı yani. Ben, mücadeleden çıkmış yani evden ayrılmamın süreci hep böyle şeydi fazla hep survivor yani o dönemler bayağı bir hep survivordı. Sonra bir ara hatta annem eşi ile tartıştı, o böyle bir sev…, unutmadığım hikayelerdendir. Ben "***" teyzenin evinde oturduğum dönemdi. Hani "Ben boşanıyorum, hani gel, geri dön, beraber oturalım işte şey tekrardan normal bir ikimiz oturalım vesaire..." dediği bir dönemde, bir dön…, döndüm bir ay sonra tekrar barıştı kocasıyla. E eehh, ben böyle bütün düzenimi bozup da oraya gitmiş olduğumdan dolayı bayağı böyle bir şey, bir öfke patlaması yaşadığım bir dönem oldu ama ondan sonra işte dediğim gibi şeye taşındık, Mecidiyeköy'e arkadaşıma taşındım. Birkaç, orada yaşadık birkaç ay, orada yaşadıktan sonra da Nişantaşı'nda "***" geldi. "Gel beraber hani oturalım" dedi o da. Beraber Nişantaşı'ndaki evi tuttuk, tuttuktan iki üç ay sonra "Ben İngiltere'ye tekrar dönüyorum" dedi, gitti. Ben o, ben o evde işte 13 yıl oturdum. Sonra o evi ki... Her boş kaldığında orayı Airbnb'den kiralayıp hatta işsiz kaldım mı başka arkadaşımın evinde kalıp o evi kiralayıp kendime maaş sağladığım zamanlarım var. O evi hiç bırakmadım, çok tatlı bir evdi zaten. Tamamıyla kendi o ev gene o evde otu...Daha doğrusu Ga…, Galata'da bir ev tuttuk ben o evi kiraladım, "***" oturmaya başladım. Sonra ayrıldığımız zaman ben tekrar o eve geri döndüm. "***" o evde doğmuş oldu aslında yani. Tam o evde doğmadı, onlar da hep karışık işte (gülüyor). Arada ben o evi "***" kendi oturduğu evden taşındı, taşınması gerekti, eve ihtiyacı oldu. Ben ona Nişantaşı'ndaki evi verdim. "Sen gel burada otur" dedim. Ben Beşik... şeyde, Cevahir'de kendime ev tuttum. "***" doğduğunda hastaneden çıktık, benim daha evime yatağım gelmemişti. Şey, salonda koltuğa, koltuktaydım yani (gülüyor). Ertesi gün geldi yatağım. Ondan sonra şey, sonra bir sekiz on ay mı ne Cihangir'de oturdum ama ev çok küçük ve şekilsiz bir evdi. O yüzden mutlu olmadım o evde. Sonra ne yaptım? Nereye taşındım? Ha, "***" sokağında bir eve taşındım. Orası çok çok güzeldi. "***" tuttuk o evi. Orada bir iki yıl oturdum. Barlar sokağı gibi bir yerde olduğundan hani "***" için çok doğru mu, değil mi diye

düşünüyordum ama yani dediğim gibi sürekli hani benim de her şeyi beraber yaptığım için onu bayağı seviyorduk, o ev, evde oturmayı. Çünkü bina çok güzeldi. Sonra da iki yıl sonra oradan taşındım. Bu, bu "***" açıldığı için yakın bir yere otur…, geleyim diyerek burada Emirgan'a taşındım. Yani şey, ev, ev benim için hep çok önemli yani. Ben eve taşındığım gün o ev eve benzemesi lazım. Hiç sevmediğim bir şeydir böyle hani oturmuş bir sistem. Bir rafları, kitapları, her şey her yani, yani ek... Bir gün içerisinde yani mümkünse herkes evin içerisinde, ben vakit geçirmeyi çok seviyorum. O yüzden o ilk ayrıldığım dönemi düşündüğüm zaman orada bayağı bir kaos var yani. Bayağı zorlanmışımdır diye düşünüyorum. Şu an o hissi hatırlamıyorum çok ama yani hiç, her gene adaptasyonumun kolaylığından dolayı onları da bir şekilde yaşamışım. Ama yani hani odam sadece bir yatağa, yatakla bir iki hatta üç oda salon bir evdi orası. Üç oda salon bir evin içerisinde sadece bir yatakla birkaç ay yaşamış olduğumu düşününce yani herhalde ne yapıyordum acaba o dönemlerde, yani ne hissediyordum? Çok ben onu merak ediyorum şu anda. Sana anlatırken hatırlıyorum bunları zaten (gülüyor). Enteresan dönemler.

Arkadaşın gelip gittiği, yemek, yani yemek, sofra kurup yemek yediğimiz hani sıcak ortam. Yani aile ortamı. Yani aile benim için, ben, ha çok evcil bir insanım, o yüzden de hep diyorum işte hayat arkadaşı olması lazım insanın. Bir arkadaşım bana mesela dese ki şimdi, çok sevdiğim herhangi bir arkadaşım, sana taşınayım, aa hadi gel derim yani, hemen yani. Yeter ki bir evde birileri daha olsun. Ben öyle hiç, hiç sevmiyorum tek başıma olmayı. Annem gittiğinde, "***" baş başa kalıyoruz bazen böyle hani şey oluyor zorlanıyorum, sevmiyorum hiç, birisi olsun. Kim olduğunun önemi yok çok (gülüyor). Birisi olsun.

Yok, yok yani, ev, ev, eve benzemesi dediğim şey insan yani ne denir? Anne evi vardır ya Hani tam bir anne evinde tam böyle anneannenin evi öyle ev, evin öyle olması lazım. Her şeyin yerli yerinde olduğu yer böyle. Yani öyle küçük, küçük, küçücük bir ev vardı aslında anneannenin de ama yani vardır ya böyle tek yani mutfak, tencerede yemek pişer, yemek pişen yer ev evdir gibi (gülüyor) olabilir. Evet, ev deyince benim sofra geliyor hep aklıma yani.

Yani şey olabilir, lis…, lise döneminde çok, en yakın arkadaşım vardı "***". Ya kardeş gibiydik. Onunla Beyoğlu'nda sürekli zaman, yani lise hayatımız bütün o lise dönemim Beyoğlu'nda onunla geçti. Gitar diye bir bar vardı, oraya giderdik. İstanbul deyince o

geliyor olabilir aklıma yani. Çok güzel bir zamandı benim o onunla geçirdiğim o dönem. Yani Beyoğlu çok güzeldi. Beyoğlu zaten inanılmaz. Şu anda ben İstiklal Caddesi'nde yürüyemiyorum, yani bakamıyorum İstiklal Caddesi'ne. Yani böyle her saniyesinde hani müzik değişen, attığın adımda. Müzik benim için çok önemli, aşırı önemli yani hani kulaklıksız ben 100 metrelik bir mesafeye bile gitmiyorum sokakta. Evde de sürekli yani hep sürekli daimi, daima ve çok şey dinliyorum. O yüzden İstiklal Caddesi deyince de bana o müzik şeyi çağrıştırıyor yani her dükkândan farklı bir müziğin çalıyor olması, bizim o Ataköy'deki o Truman Show (gülüyor) hayatımızdan çıkıp da böyle hani sosyal bir hayatı yaşamayı başlıyor olmamız çok güzeldi. Yani bina, binanın bahçesindeki arkadaşlar ve park var bir tane Ataköy'ün parkı, çekirdek çitlediğimiz, orada yaşıyorsun yani başka hiçbir şey yapmıyorsun aslında yani. Bir, bir tane pet shop var arada, o petshopa giderdik. O petshopdaki petshopçu abiye aşıktım ben. Giderdik, orada kuşlara bakar bakar gelirdim. Sonra parka giderdik, parkta bisiklete bineriz sonra tekrar işte park, ev ve çarşı. Çarşıda da işte kırtasiye vardır. Ha, şu anda bu arada uzun zamandır da onu düşünüyorum yani ben. Orası böyle gözümün önünde, çok uzun zaman oldu gitmeyeli, seneler oldu gitmedim belki 15 senedir gitmedim. Bir böyle onu hatırlamak istiyorum, yani bir Bakırköy'den Ataköy'e kadar yürümeyi oradaki o çarşıyı gezmek istiyorum, okulumun olduğu yerlere gitmek istiyorum. Bir oraya girip hissetmem lazım çok, çok merak ediyorum diye bir arkadaşıma söyledim, hep orada beraber büyüdüğümüz, bir gidip görmem lazım diye. O hissi ben de merak ediyorum yani. Şu anda ne hissedeceğim, orayı gördüğüm zaman. Yakın zamanlarda bunu yapmam lazım. Ama çok enteresan yani sadece dünya oymuş gibi yani. Bakırköy'deki Avşar Sinemasına git film seyret, Gel şey, nedir? Parkta, arkadaşlarınla parkta otur çay bahçesinde çekirdek ye (gülüyor). Buydu yani benim, bir dönem bizim hayatımız. Sonra Bakırköy'e taşındığım dönem var annemle. O Bakırköy'de de annemle her akşamleyin o Bakırköy İstanbul Caddesi, İstanbul Caddesi'nden sahile kadar inip dondurma yiyip geri dönerdik. O böyle bir ritüeldi hayatta.

Evet, okul zamanında Atrium vardı, Atrium'da bir kumpircim vardı. O, ona böyle sahne, sahne şeyler, o kum…, ha, ömrüm o kumpircide geçti iki se... herhalde okul zamanında. Böyle şey küçük küçük sahneler var şu an aklıma, onlar geliyor hatırlamaya çalışınca. Kum…, kumpirci, dondurma ve çekirdek (gülüyor). Güzel ama hepsini güzel hatırlıyorum yani. Hiç böyle bunları hiç içimi sıkan şeyler yok. Bir içimi sıkan, Bakırköy'deki evimiz var bir tane o dönemle ilgili ne hissettiğimi bilmiyorum. Bir Sezen Aksu'nun bir albümü var, o çaldığı zaman o, o ev aklıma gelir sinir bi içim sıkılır. Hep

onu söylüyorum ben. Bu şarkıyı duyduğum zaman hep benim içim sıkılıyor. Demek ki benim orada dedim mutsuzdum herhalde o evdeyken. Çok da kalmadık o evde zaten ama yani evet öyle bir şey hissini kötü hissettim. Zaten müziğe o yüzden de şey yapıyorum, müzik insanı bir yere götürüyor ya anında çocukluğuna, ona, buna. İşte orada da böyle bir şey var. Bir şey var yani bayağı kötü hissetmişim herhalde o dönemlerimdeki, o evi hatırladığım zaman iyi hissetmiyorum. Sezen Aksu'nun, ki çok severdim Sezen Aksu'yu, çocukken inanılmaz hayrandım. Böyle bi, bir albümünü dinlediğim zaman kötü hissediyorum ve o evi hatırlıyorum. Liseee ya lise sondu ya lise iki, lise evet, o dönemler. Lisedeyken çok, ee yani dershaneye gidiyordum işte o…, okul ve dershane arasındaydı yani çok fazla şey değildi. Annemin de bence hayatındaki “****” zorunlu olmadığı “****” o hani yeni gitmiş olduğu, yeni tabi, yeni gitmiş olduğu dönem oluyor. Yeni gitmiş olduğu bizim annemle baş başa geçirdiğimiz, annemin de böyle bir hayat mücadelesi verdiği sürekli o işte "***" ayrıldı, sonra böyle başka işler yaptı. İşte bir kaz tüyü fabrikasında çalışıyordu, bir ara bir gümüş işleri yapıyor. Bende de hep böyle hani bir iş çok da becerikliydi, ama yani hep iş kovalayan bir insandı. Annemin o mücadelesini yaşıyorduk birazcık. Onun içerisinde herhalde belki çok sık o sıkıntıyı böyle hissetmiş olabilirim yani yoksa okul hayatım çok keyifliydi. Yani lisedeki arkadaşlarımı hala görüştüğüm arkadaşlarım çok var. Ve yani hani okul hayatımı güzel anımsıyorum. Herhalde ev kısmında birazcık stres hissediyor ve annemin stresini hissediyor olabilirim. Çünkü annem de çok zorlanıyordu, görüyordum yani.

İlk şeyim Ataköy. Ataköy’de benim için çocukluk arkadaşım ve "***" diyeyim, iki arkadaşımla olan bisiklet anıları diyeyim. Kulüpler kurarız, gazeteler çıkarırız, dergiler çıkarırız, insanlara da şey yaparız. Böyle bir hani o geliyor aklıma. Yani Bakırköy, haritamda yani bir yer temsil ediyor, ben, benim hayatımda çok önemli bir yer temsil etmiyor mu, ediyor mu onu bilmiyorum. Onu sevmiyorum ben. O, o haritadaki yerleri sevmiyorum Bakırköy'ü. Bakırköy benim hayata iş, iş hayatımın başlangıcı aslında Bakırköy, benim hayatımda geçirdiğim üç yılım var yani sonuçta. Ve çok o da benim hayatım da çok, yani o aslında bu arada hani ilk, ilk işe başladığımda da her şeyi becerip yani benim hayatta bütün çevremde ve beni tanıyan herkesin hep söylediği şey, her şeyi yapabilen insan olarak biliniyorum ben hayatta. Yani böyle hani bir elektrik teknik bir konu varsa "***" çözer, su patladıysa da "***" çözer, yangın çıktıysa da "***" çözer. İşte bir şey varsa da "***" çözer yani. Bu böyledir ve o yüzden onu düşünüyorum yani. Orada da yani daha hayatımda işte 18-19-20’li yaşlarımdayım, "***" çalışırken de hani her şeyde "aa bu, sen mutlaka bunu yaparsın. Her şeyi beceren kız sensin." Orada

da öyleydi yani şeyim. O yüzden hiç iş hayatımın başlangıcı Bakırköy var ikinci haritada. Sonra, sonrası Nişantaşı. Nişantaşı da benim büyüdüğüm yer bence. Yani kişisel olarak büyüdüğüm yer, bütün hayatımı kurduğum yer. Yani birazcık o şey, bu evsizlik oluyor diğer taraftaki çünkü oradan oraya, oradan oraya, oradan oraya koşturduğum bir, bir buçuk, iki senem var, o bir buçuk, iki seneden sonra bir yere yerleştiğim artık o eve 13 yıl oturdum dediğim eve yerleştiğim. Çünkü şeydi, çok ucuzdu kirası ve çok tatlı bir evdi, böyle minik bahçesi olan çok tatlı bir evdi. Öyle orası, benim böyle artık yani tam olarak hayatımı kurduğum yer orası oldu yani. Çalıştığım "***" o kafeden sonra orada çalıştım. Orada çalıştığım sene benim hayatta hiç unutmayacağım en sevdiğim yıllarımdan bir tanesi yani. Hani çok güzel bir sosyal çevre edindiğim bir şey oldu o barda çalışıyor olmak, çok eğlendim, çok arkadaşım var oradan hala da şu andaki en sevdiğim arkadaşlarım orada. O yüzden yürüme mesafesinde bir iş orası benim için. Yani bir, bir kilometre yok evimden. Yürüyerek gidip yürüyerek döndüğüm. Sonra bir sene sonra, ayrıldıktan sonra da her akşam hani müdavim olarak var olduğum, senelerce bunu yaptım. Ta ki onlar oradan taşınana kadar. O yüzden Nişantaşı benim için, hani evim ve hem işim hem de sosyal olarak var olduğum, arkadaşlarımla bir bütünleştiğim bir en temel yer. Şu anda da Nişantaşı'na taşımak istiyorum tekrar. Şeydi, bu yeni kurduğumuz "***" ilk işim bunu yapmak olacak diyordum, ki yapacağım bence. Çünkü orada yaşamayı seviyorum, mahalle, mahalleyi seviyorum. İşte benim hep anlattığım şeyler içerisinde o çıkıyor, mahalle, insanlar, sosyallik (gülüyor). Ev olsun arkadaşlarımız gelsin falan onu seviyorum. Burada hiç öyle bir şey yok. Emirgan mükemmel bir yer. Yani meyve ağaçlarıyla dolu, sessiz, sahilin dibindeyiz, boğaz var, evim ufacık da olsa manzara görüyor, mükemmel her şey. Ama yani çıktığım zaman e yapacağım ki ben burada diyorum yani hani. Ben öyle sokaklarda gezeyim tek başıma da emekli hayatı gibi yaşamayı sevmiyorum, çıktığım zaman arkadaşımı görüp n'aber deyip bir kafe de oturmayı seviyorum ben. Çok severim gidip bir ka…, kafeye bilgisayarı kurayım, bütün günümü orada çalışarak geçireyim, çok severim. O yüzden burası benim için tamam çok güzel bir emekli hayatı olabilir, çok güzel bir şey olabilir ama ben, ben olan bir yerde oturmuyorum bence. O yüzden böyle gene mahalle şeyi, temeli haritamın büyük kısmı Nişantaşı benim için. Biri Ataköy, biri Nişantaşı. Sonra da bu burası da yani o şey, yani bana benim hayatımda çok önemli bir yeri oldu bu "***" huzur ver…, verdiği huzur. Dükkân çok yani şey, güvende hissettiren bir yer oldu bu iş benim için, o yüzden burada da iyi hissediyorum aslında. Bir de o…, ortaklı, ortaklık yapılarından dolayı şanslı bir insanım ben. Yani ben de bence uyumluyum, onlar da uyumlular. Çok şanslıyım ki bütün işletmelerinde hani hır gür olmayan güzel bir yapı içerisindeyiz. O

yüzden de hani iyi hissettiğim yerleri düşününce semtler evet, Ataköy, Bakırköy, Nişantaşı ve ha, Alaçatı'yı unuttum. Söylemeyi unuttum, acaba bu, bu da psikolojik bir açılım mı ama Alaçatı hayatım en büyük, Nişantaşı'ndan daha büyük kısmında neredeyse teşkil ediyor diyebilirim yani. Nişantaşı kadar büyük bir semt de o var. Çok orası da kendimi çok ait hissettiğim, kendi bütün yani kocaman bütün Alaçatı'yı ait hissettiğim bir yer, ama şey çok iğrenç bir yer olduğu için şu anda, şu an korkunç görünüyor yani. Geçen yaz gittim. Artık hani orada da İstiklal caddesi gibi ağlamak geliyor insanın içinden. Ne burası? Bizim yaşadığımız şey çok başkaydı. Hatta güldük geçen gün "***" konuşurken de yani hani o, o dönemde biz beraber zaman geçirdiğimiz bir, çünkü şu anda 300 dükkân varsa bizim de aramızda bir dükkân vardı orada. Oranın bütün o şeyini köy hayatını yaşıyorduk biz. Herkes birbiriyle işte kıraathanede amcalarda oturduğumuz, yeme, hani bir yemek yaptığımız zaman da bütün mahalleyle paylaştığımız bir şeyden, şu anda ticari iğrenç bir şeye, Bebek'e dönüştü orası yani. Bebek Caddesi gibi. O yüzden de orası da mutsuz ediyor beni. Başka da bir semt var mı benim hayatında? Yok, semtler bunlar. Ama yani biri şehir. Şimdi çok daha, yani o, o, o dönemde çok gereksiz bir, gereksiz demeyeyim de hiç ben olmayan bir şeyin içerisinde çok uzun zaman geçirmişim. Yani çok uzun, üç yıl uzun bir zaman ise, bence uzun. Yani gene de tamam, çok gene bir şeyler katıyor insana mutlaka bir şey öğreniyorsun ama yani 20'den 25 yaşıma kadar belki yani şey, gereksiz bir öğreti var orada hayatta, yani biraz olmak istemeğim bir çevre, olmak istemediğim arkadaşlar, olmak istemediğim değil de hayatın da sonrasında dahil etmeyeceğin bir çevrenin içerisinde bir mücadele var orada. Şu an düşündüğümde daha daha çabuk oradan uzaklaştırdım. O kadar üç, üç beş senemi oralarda geçirmezdim. O süre o süreçte bu şu anda söylediğim o İngilizce konusunu benim o çok çözebileceğim şeylerdi. Bunlarla da yani şu anda hayatımı etki edecek çok daha fazla ge…, ge…, kendimi geliştirecek şeyleri yapabilecek güçteydim. Yapabilirmişim, yapmadım. Keşke onları yapsaydım derim şu anda. Kendi şu anki halime baktığımda ama şu anda kendimi çok seviyorum.

Hayatımda bir tanıdığım, kendi arkadaşlarım, çevremdeki insanların bakış açısından biraz daha marjinal düşünen bir insanım ben. Her şeyi daha olabilir diye baktığım yani. Biri bir şey söylediği zaman "o da olur." Yani bir hiçbir şeye çok travmatik olarak değerlendirmiyorum, çok dert etmiyorum, çok önemli olayları da çok dert etmiyorum, yani olur mesela bu korona geldiğinde dükkân kapanacak ne olacak? Yani "hallederiz, üç ay bekleyeceğiz yani" falan diyorum. Hani uuu olmuyor, yani en fazla herkese bu benim öğretim şu oldu: "Borç biriktirmeyin sakın!" Bu dönemde "apabileceğiniz tek şey

borçları, borç biriktirmemeye çalışın. Ne kadar minimum borç o kadar hayatta daha iyi" dediğimiz bir, bir şey nedir? Şu anda sadece onu söylüyorum. Yani hayat… bunların hepsini geçirmiş olduğumdan belki de bu huzuru hissediyorum şu an çünkü. Bekliyoruz. "Tamam bekliyoruz ne yapalım" falan diyerek bekliyorum. Bunun gibi her şeyi böyle değerlendiriyorum ben. İşte hamile kaldım. Aaa tamam çok yani, çok iyi, süper. Ama babası yok, e ne yapalım falan işte yani böyle olacak. Yani şey, bu, bunu da yapan eğer 20 yaşımdan bu zamana kadar olan süreç büyük ihtimalle bir de anne kesinlikle. Annem de öyle bir insan çünkü. Her şeye "tamam, bu dönemde böyle ne yapacağız yani, olur." Bazen hatta sinirimi bozuyor onun o bakış açısı ama yani beni de ben de bence öyle bir insanım. Herkes aslında bir yandan annesine benzermiş ya. Kesin öyle bir şey var yani.

İkisinin arasındaki farka baktığım zaman şu an kendimi birazcık daha dediğim gibi kendimi ki…, kişisel olarak daha geliştirecek o şey birazcık daha zaman harcasaydım daha mutlu olurdum. Ama genel anlamda mutluyum kendimden. Azıcık daha onlar öz güven sağlayabilir diye düşünüyorum (gülüyor). Onun, yani onlar da çok çok düzgün bir çevre içerisindeydim bence. Son 20 yıldır yani var olduğum tüm iş hayatımda da arkadaş çevremde de çok çok güzel bir şeyin içerisinde büyüdüm, yani geçirdim bu zamanı. Olmak istediğim şeyin içendeydim yani.

Var mı şey diye düşünüyorum, yok. Yani bütün şu anda var hala, hala aynı insanlar var çevremde. İçlerinde sevmediğim insanlar var mı? Tabi ki de var yani. Ama genel anlamda düzgün bir çevre içerisine, iyi ki o Bakırköy kısmı bitmiş hayatta yoksa hiç olmak istemediğim bir şeyin içinde olurdum. Yani var, şu anda orada yaşayan ve benim çocukluk arkadaşım olarak çok sevdiğim insanlar var, ama bambaşka bir şey yaşıyorlar onlar orada. Yani daha yani hala çekirdek çitlerdim o zaman gibi (gülüyor). Biraz öyle gibi biraz ya modern bir, biraz daha bağnaz Bakırköy. Biraz daha bağ…, biraz daha şey, semtsel mi diyeyim? Semtsel değil aslında biraz aile yapısıyla da alakalı. Yani mesela arkadaşım, Bakırköy'deki arkadaşımın evine gittiğim hikayemi anlatayım. İşte gittim, bunun karşı komşusu geldi. İşte ne yapıyorsunuz? O fal bakıyor arkadaşım o sırada. Fal bakanlar, fal baktıranı Allah zanneder. Fal bakanlar kendilerini Allah zanneder falan yani öyle bir şey var orada, bağnaz derken daha tutucu, daha şey, daha dinci kesim mi diyeyim yani? Bu çok o, o, o bizim o taraftaki semtlere galiba çok öyle bir şey vardı, ama herkes de böyle değil bu arada yani. Bunu semte bağlamak değil de benim orada bulunduğum çevredeki insanların da kozmetik hayatına bakarsanız da kozmetikte çalışan arkadaşlarımın hiçbiriyle görüşemiyorum. Görüşemiyorsun çünkü hani orada da

başka bir hayat, yani o tek dert orada hayatları orada geçiyor, 12 saat boyunca çalışıyorlar. 12 saat boyunca tek derdinin işte gözünün, çok makyaj yapardım ben de orada çalışırken, yani defalarca silerdim silerdim orada da işte yani bu, bu, bu farı mı sürsem? O rimeli mi sürsem? Bir süre sonra hayatta konuştuğun şey ve karşındaki insanla paylaştığın şey. Bu dünyanın içerisindeler yani tüketim toplumu, toplumu gibi yani sadece hangi allıktan bah…, bahsediyor hale geliyorsun bir noktada. Bir de dedikodu yapmaya başlıyorsun, sadece oradaki o, o, onun kocası böyle olmuş, onun arkadaşı şunu yapmış, bu bunu yapmış, şu şunu yapmış. Başka hiçbir diyalog yok. Yani kozmetikte gerçekten de yok yani hiç. Derin bir sohbet edebileceğin bir tane arkadaşlık oluşmuyor. Herkes o dünyanın içinde yani. Çok tuhaftı. O dönemimi öyle hatırlıyorum yani. Kozmetikte yaşamım da oradaki bütün kadınlar zaten sadece kadın, hiç erkek yok. Varsa gey, ee şey ortada bir dedikodu kazanının içerisinde yaşıyorsun. Konuştuğumuz tek şey buydu.

Şu çalışmak, yani çalışmak neyse biraz şu maddi kaygıyı düzene sokabilecek bir rutine oturtmak istiyorum şu şeyi, işi. Yani istediğim şey bu. Yani şu dükkanlar artık "***" satmak istiyorum. Geleceğe yönelik planım bu. Yani şu iş hayatındaki o şeyi stabil bir şekilde kendi yürüyebilir hale bir getireyim, sonra ben "***" gezeyim istiyorum. Yani en çok istediğim şeylerden biri bu yani. Ben daha çok seyahat eden, seyahat ederek bir şeyleri böyle hani daha kendi, kendi keyfime birazcık bir şeyler, vakitler ayırabilen ama bu işi de devam ettirmeyi de istiyorum bu arada. Danışmanlıklara devam edeyim ama çok seyahat eden, biraz daha kaygısız bir hayatım olsun istiyorum. Geleceğe yönelik planım evet, bu. Kaygıdan birazcık daha rutine oturmak. Kay…, şey iş, işte korona oldu dükkân batacak mı? Yani bu kaygı. Bir de tabii bir hayat arkadaşı da olsa insanın güzel olur (gülüyor). Geleceğe yönelik bir baba adayı, şeyi çok istiyorum, bir koruyucu aile olmak çok istiyorum. Yani bir keşke geçtiğimiz "***" üç yaşlarındayken yapsaydım çok daha iyi olurdu. Şimdi biraz geç kaldım "*** için ama yine de yapabilirim. Yani bi, hani bir tane bana bir hayat arkadaşı gerçekten olsa, bir tane koruyucu aile olup, bir çocuk al, evlat edinmeyi çok istiyorum. Bu da bu da planlarımın içinde. Ben doğurmayacağım kesin!